

ถ่วนที่สด
ที่ กก 1004/14989

รับไว้... 6600...
วันที่... 550... 8.40...

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กท. 10400

§ สิงหาคม 2550

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ.

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการ

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการ ส่วนที่สุด ที่ นร 0503/11496

ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2550

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ที่สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้ว จำนวน 140 ชุด
2. สำเนาบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติ
สถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. จำนวน 140 ชุด

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะกรรมการได้ขอให้กระทรวงการคลัง
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 3)
ได้ตรวจพิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งหากประสงค์ให้ดำเนินการต่อไปให้แจ้งยืนยันไปยัง
สำนักเลขาธิการคณะกรรมการ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้วเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติสถาบันประกัน
เงินฝาก พ.ศ. ที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาเสร็จสิ้นแล้วได้มีการปรับปรุงถ้อยคำ
รวมทั้งได้แก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัตินี้ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญซึ่งสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนชื่อจาก “ร่างพระราชบัญญัติสถาบันประกันเงินฝาก พ.ศ.”
เป็น “ร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ.”
2. การปรับปรุงแก้ไขบทนิยาม
 - ตัดการอ้างบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540
 - ตัดบทนิยามคำว่า “สมาชิก” ออก

- ตัดบทนิยามที่ไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ ได้แก่ “บริษัทแม่” “บริษัทลูก”
“บริษัทร่วม” “ผู้มีอำนาจจัดการ” “อำนาจควบคุมกิจการ”

- เพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” เพื่อให้มีความชัดเจนและ
สอดคล้องกับการกำหนดให้ผู้อำนวยการสถาบันเป็นผู้แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่

- เพิ่มเติมคำนิยาม “คณะกรรมการควบคุม”

3. ตัดบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกำกับ
การกู้เงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

4. เพิ่มเติมองค์ประกอบของคณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากจากไม่น้อยกว่า
7 คน เป็น จำนวน 7 คน แต่ไม่เกิน 9 คน และเพิ่มเติมคุณสมบัติของผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็น
ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเงินการคลังและกฎหมาย อย่างน้อยด้านละ 1 คน

5. การปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ของสถาบันคุ้มครองเงินฝากให้นำกฎหมายว่าด้วย
ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่มาใช้บังคับกับกรรมการ ผู้บริหาร และพนักงานของสถาบัน
คุ้มครองเงินฝาก

6. การนำส่งเงินเข้ากองทุน ได้กำหนดให้สถาบันการเงินต้องนำส่งเงินเข้ากองทุน
ตามอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

7. จำนวนเงินที่ได้รับการคุ้มครอง ได้กำหนดให้สถาบันคุ้มครองเงินฝากให้ความ
คุ้มครองเงินฝากให้แก่ผู้ฝากเงินแต่ละรายในแต่ละสถาบันการเงินตามจำนวนเงินที่ฝากไว้ในทุกบัญชี
รวมกัน ไม่เกิน 1,000,000 บาท

8. ตัดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมสถาบันการเงินออกโดยนำไปกำหนดไว้
ในร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ.

9. ตัดบทบัญญัติเกี่ยวกับการหักกลบลบหนี้ออกโดยให้นำไปบทบัญญัติไว้ในร่าง
พระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ.

10. ตัดบทบัญญัติเกี่ยวกับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนและนิติกรรมออก

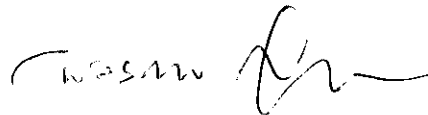
11. บทเฉพาะกาล ได้กำหนดเพิ่มเติมให้มีความชัดเจนว่า เป็นหน้าที่ของสถาบัน
คุ้มครองเงินฝากที่จะต้องดำเนินการให้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดจำนวนเงินการ
คุ้มครองเงินฝากให้สูงกว่าที่กำหนดไว้ตามกฎหมายนี้ได้สำหรับระยะเวลา 4 ปี แรกของการใช้
บังคับพระราชบัญญัตินี้

ทั้งนี้ การปรับปรุงถ้อยคำและแก้ไขเพิ่มเติมดังกล่าวข้างต้นทำให้ร่างพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. มีความชัดเจนและรัดกุมยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติ
ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. โดยมีได้ขัดแย้งกับหลักการและเจตนารมณ์ของกระทรวงการคลัง
ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว จึงขอยืนยันให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีพิจารณา
ดำเนินการเสนอร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ตามขั้นตอนต่อไป

อนึ่ง โดยที่ร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติ
ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. มีความเกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ดังนั้น จึงเห็นควรที่คณะรัฐมนตรี
จะได้เสนอร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับข้างต้นต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติพร้อมกัน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายฉลองภพ สุตังกรกาญจน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

สำนักนโยบายระบบการเงิน

โทร 0-2273-9020 ต่อ 3209

โทรสาร 0-2618-3367

ร่างฯ ที่ สคก. ตรวจสอบแล้ว
เรื่องเสร็จที่ ๔๓๕/๒๕๕๐

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายว่าด้วยสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

เหตุผล

โดยที่การฝากเงินกับสถาบันการเงินเป็นประโยชน์ในการออมเงินแก่ประชาชน ผู้ฝากเงินในอนาคต และเป็นประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ในปัจจุบันการคุ้มครองเงินฝากเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดให้รัฐบาลคุ้มครองเงินฝากในสถาบันการเงิน เต็มจำนวน ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นผลให้เกิดภาระทางการคลังแก่รัฐมากเกินไป อีกทั้งยังไม่มีกลไก ดำเนินการที่เหมาะสม ดังนั้น เพื่อลดภาระทางการคลังของรัฐดังกล่าว สมควรนำระบบการคุ้มครองเงินฝากแบบจำกัดวงเงินมาใช้ พร้อมทั้งกำหนดกลไกต่าง ๆ ในการคุ้มครองเงินฝากอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะส่งผลต่อความเชื่อมั่นของประชาชนต่อระบบสถาบันการเงินอันจะเป็นการสนับสนุนการออมเงิน ในประเทศ และเสริมสร้างความมั่นคงและความมีเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินในภาพรวม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
สถาบันคุ้มครองเงินฝาก
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก
พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้
“สถาบัน” หมายความว่า สถาบันคุ้มครองเงินฝาก
“สถาบันการเงิน” หมายความว่า ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน หรือบริษัท
เครดิตฟองซิเอร์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน
“เงินฝาก” หมายความว่า เงินที่สถาบันการเงินรับฝากจากประชาชนหรือบุคคลใด
โดยมีความผูกพันที่จะต้องจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน
“คณะกรรมการควบคุม” หมายความว่า คณะกรรมการควบคุมสถาบันการเงินตาม
กฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน
“กองทุน” หมายความว่า กองทุนคุ้มครองเงินฝาก
“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก
“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก
“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก
ซึ่งผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝากแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้โดยประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นธนาคารใดสมควรจะให้มีการ
คุ้มครองเงินฝากของธนาคารตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ธนาคารนั้น
เป็นสถาบันการเงินซึ่งต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในหมวด ๓ รวมทั้งให้นำบทกำหนดโทษ
ที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
และให้มีอำนาจออกประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

สถาบันคุ้มครองเงินฝาก

ส่วนที่ ๑

การจัดตั้งและทุน

มาตรา ๖ ให้จัดตั้งสถาบันขึ้นเรียกว่า “สถาบันคุ้มครองเงินฝาก” มีฐานะเป็น
นิติบุคคล โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (๑) คุ้มครองเงินฝากในสถาบันการเงิน
- (๒) เสริมสร้างความมั่นคงและมีเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน
- (๓) ดำเนินการกับสถาบันการเงินที่ถูกควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบัน
การเงิน และชำระบัญชีสถาบันการเงินที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๗ ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๖ ให้สถาบันมีอำนาจ
และหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) บริหารจัดการกองทุน ทุน และทรัพย์สินของสถาบัน
- (๒) เรียกเก็บเงินที่สถาบันการเงินนำส่งเข้ากองทุนตามมาตรา ๔๖ และจ่ายเงินให้แก่
ผู้ฝากเงินตามมาตรา ๔๙ หรือสถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจ
สถาบันการเงิน ตามจำนวนที่คณะกรรมการกำหนดแต่ไม่เกินจำนวนที่สถาบันจะต้องจ่ายให้แก่
ผู้ฝากเงินทั้งหมดได้ หรือสถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากตามมาตรา ๔๗
- (๓) มีทรัพย์สินสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งก่อตั้งสิทธิหรือทำนิติกรรมใด ๆ ทั้งในและนอก
ราชอาณาจักร
- (๔) ออกตั๋วเงิน พันธบัตร และตราสารทางการเงินอื่น
- (๕) ลงทุนในพันธบัตรรัฐบาล หรือตราสารหนี้ที่รัฐบาลค้ำประกันทั้งต้นเงิน
และดอกเบี้ย หรือลงทุนประเภทอื่นใดตามที่คณะกรรมการกำหนดโดยอนุมัติของรัฐมนตรี

(๖) ฝากเงินในสถาบันการเงิน หรือธนาคารแห่งประเทศไทย หรือธนาคาร
ที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น เฉพาะเพื่อจัดการงานตามปกติธุระ ทั้งนี้ ตามที่ได้รับอนุญาตจาก
คณะกรรมการ

(๗) ทำกิจการทั้งปวงที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดการให้สำเร็จตาม
วัตถุประสงค์ของสถาบัน

มาตรา ๘ ให้สถาบันตั้งสำนักงานใหญ่ในกรุงเทพมหานครหรือจังหวัดใกล้เคียง
และจะตั้งสาขาหรือสำนักงานผู้แทน ณ ที่ใดในราชอาณาจักรก็ได้

มาตรา ๙ ทุนของสถาบันประกอบด้วย

(๑) เงินทุนที่รัฐบาลจัดสรรให้

(๒) เงินหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของสถาบัน

(๓) ดอกผลของกองทุนที่คณะกรรมการจัดสรรให้ตามมาตรา ๔๕

(๔) ดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของสถาบัน

มาตรา ๑๐ ให้กำหนดทุนประเดิมของสถาบันเป็นวงเงินไม่เกินหนึ่งพันล้านบาท

มาตรา ๑๑ ให้สถาบันเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ
ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น

รายได้ของสถาบันไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

มาตรา ๑๒ กิจการของสถาบันไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการ
การคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์
กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน ทั้งนี้ สถาบันต้องจัดให้มีระเบียบ
หรือข้อบังคับกำหนดให้ผู้อำนวยการ พนักงาน และลูกจ้างของสถาบันได้รับประโยชน์ตอบแทน
ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม
และกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

ส่วนที่ ๒

การเงิน การบัญชี และการสอบบัญชี

มาตรา ๑๓ สถาบันต้องวางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีที่เหมาะสมแก่กิจการ
และให้มีการตรวจสอบภายในเป็นประจำ

มาตรา ๑๔ สถาบันต้องจัดทำงบการเงินส่งผู้สอบบัญชีภายในหกสิบวันนับแต่
วันสิ้นปีบัญชี

ให้สถาบันประกาศงบการเงินที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบและแสดงความเห็นแล้ว
ในราชกิจจานุเบกษาภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

มาตรา ๑๕ ให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี ทำการตรวจสอบ
รับรองบัญชีและการเงินทุกประเภทของสถาบัน

มาตรา ๑๖ ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐาน
ของสถาบัน และเพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามผู้อำนวยการ พนักงาน หรือลูกจ้างของสถาบันด้วย

มาตรา ๑๗ ผู้สอบบัญชีต้องจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีและการเงินเสนอต่อ
สถาบันภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

มาตรา ๑๘ ให้สถาบันจัดทำรายงานประจำปีเสนอรัฐมนตรีภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวัน
นับแต่วันสิ้นปีบัญชี รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานของสถาบันในปีที่ล่วงมาแล้ว พร้อมทั้งคำชี้แจง
เกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการ โครงการ และแผนงานที่จะจัดทำในภายหน้า

ส่วนที่ ๓

คณะกรรมการ

มาตรา ๑๙ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการสถาบัน
คุ้มครองเงินฝาก” ประกอบด้วย ประธานกรรมการ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนธนาคาร
แห่งประเทศไทย และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่น้อยกว่าสามคนแต่ไม่เกินห้าคน เป็นกรรมการ
โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเงินการคลังและกฎหมาย อย่างน้อยด้านละหนึ่งคน
และให้ผู้ช่วยการเป็นกรรมการและเลขานุการ

ให้รัฐมนตรีเสนอชื่อประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต่อคณะรัฐมนตรี
เพื่อพิจารณาแต่งตั้ง

มาตรา ๒๐ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง
มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

ในวาระเริ่มแรกเมื่อครบกำหนดสองปี ให้ประธานกรรมการและกรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิออกจากตำแหน่งเป็นจำนวนกึ่งหนึ่งโดยวิธีจับสลาก หากจำนวนที่คำนวณได้มีเศษ
ให้ปัดทิ้ง และให้ถือว่าการออกจากตำแหน่งโดยการจับสลากดังกล่าวเป็นการพ้นจากตำแหน่ง
ตามวาระแรก

ให้ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ
อยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่าประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
ซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระ อาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระมิได้

มาตรา ๒๑ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์

(๓) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการ บริหารพรรคการเมือง

(๔) ไม่เป็นกรรมการ ที่ปรึกษา หรือมีตำแหน่งหน้าที่ใด ๆ ในสถาบันการเงิน รวมถึง เป็นผู้ถือหุ้นในสถาบันการเงินเกินกว่าร้อยละห้า

(๕) ไม่เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือสถาบันการเงิน เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

(๖) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ไม่ว่าจะมีการรอก การลงโทษหรือไม่ก็ตาม เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย

(๘) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

มาตรา ๒๒ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๐ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออกตามคำแนะนำของรัฐมนตรีเพราะปฏิบัติหน้าที่ บกพร่องอย่างร้ายแรงหรือไม่สุจริต

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๑

ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทน อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของประธานกรรมการ หรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งตนแทน

มาตรา ๒๓ การประชุมของคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่า กึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติ หน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่ง ในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของสถาบัน ภายในขอบวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๖ อำนาจและหน้าที่เช่นว่านี้ให้รวมถึง

(๑) กำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการนำส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา ๔๖ และเงินเพิ่มตามมาตรา ๔๗

(๒) ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการมอบอำนาจตามมาตรา ๓๐ และการทำการแทนหรือการรักษาการแทนในตำแหน่งผู้อำนวยการตามมาตรา ๓๑

(๓) ออกข้อบังคับให้สถาบันการเงินใช้ข้อความ เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ เพื่อแสดงว่าเป็นสถาบันการเงินที่เงินฝากได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ตามมาตรา ๓๕

(๔) กำหนดรายละเอียดของประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองตามมาตรา ๔๔

(๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการยื่นคำขอรับเงินและการใช้สิทธิของผู้ฝากเงินตามมาตรา ๔๙

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินตามมาตรา ๕๐

(๗) อนุมัติรายงานประจำปีของสถาบัน

(๘) ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี การงบประมาณ และการพัสดุของสถาบัน

(๙) ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไปและการบริหารงานบุคคลของสถาบัน

(๑๐) เสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตราพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นเป็นสถาบันการเงินซึ่งได้รับการคุ้มครองเงินฝากตามพระราชบัญญัตินี้

(๑๑) ปฏิบัติการอื่นใดเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสถาบัน

มาตรา ๒๕ คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ หรือที่ปรึกษา คณะกรรมการเพื่อดำเนินการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ให้นำความในมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับแก่การแต่งตั้ง และการประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

ส่วนที่ ๔ ผู้อำนวยการ

มาตรา ๒๖ ให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งผู้อำนวยการโดยคำแนะนำของรัฐมนตรี
ผู้อำนวยการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้
แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระมิได้

มาตรา ๒๗ ผู้อำนวยการต้อง

- (๑) มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๑
- (๒) สามารถทำงานให้แก่สถาบันได้เต็มเวลา

มาตรา ๒๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๒๖ ให้ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออกตามคำแนะนำของรัฐมนตรีเพราะคณะกรรมการเห็นว่าปฏิบัติหน้าที่บกพร่องอย่างร้ายแรงหรือไม่สุจริต
- (๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๗

มาตรา ๒๙ ผู้อำนวยการมีอำนาจและหน้าที่บริหารภารกิจของสถาบันตามพระราชบัญญัตินี้ ตลอดจนดำเนินการตามนโยบาย ระเบียบ หรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด และมีอำนาจหน้าที่บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างของสถาบัน

มาตรา ๓๐ ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนของสถาบัน เพื่อการนี้ ผู้อำนวยการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๑ ให้สถาบันมีรองผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการตามจำนวนที่คณะกรรมการเห็นสมควร

รองผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการมีฐานะเป็นพนักงานของสถาบันและมีอำนาจและหน้าที่ตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย

มาตรา ๓๒ เมื่อผู้อำนวยการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้หรือเมื่อตำแหน่งว่างลง ให้รองผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการตามที่กำหนดในข้อบังคับเป็นผู้ทำการแทนหรือผู้รักษาการแทนในตำแหน่งผู้อำนวยการ ถ้าไม่มีบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลดังกล่าวไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการหรือพนักงานคนใดคนหนึ่งของสถาบันเป็นผู้ทำการแทนหรือผู้รักษาการแทนในตำแหน่งผู้อำนวยการ แล้วแต่กรณี

ส่วนที่ ๕

ประโยชน์ตอบแทนและความคุ้มครองการปฏิบัติงาน

มาตรา ๓๓ ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และผู้อำนวยการได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่รัฐมนตรีกำหนด

ให้อนุกรรมการและที่ปรึกษาคณะกรรมการได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่
คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๔ ให้นำกฎหมายว่าด้วยความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่มาใช้
บังคับกับการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของประธานกรรมการ กรรมการ อนุกรรมการ
ที่ปรึกษาคณะกรรมการ ผู้อำนวยการ พนักงาน และลูกจ้างของสถาบัน

หมวด ๒

การดำเนินการเกี่ยวกับสถาบันการเงิน

มาตรา ๓๕ คณะกรรมการมีอำนาจออกข้อบังคับกำหนดให้สถาบันการเงิน
ใช้ข้อความ เครื่องหมาย หรือสัญลักษณ์ เพื่อแสดงว่าเป็นสถาบันการเงินที่เงินฝากได้รับการคุ้มครอง
ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๖ ในกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการติดตามฐานะหรือการดำเนินงานของ
สถาบันการเงิน สถาบันมีอำนาจสั่งให้สถาบันการเงินยื่นรายงานลับ โดยมีรายการตามที่สถาบัน
กำหนด หรือยื่นเอกสารใด ทั้งนี้ จะให้ยื่นตามระยะเวลาหรือเป็นครั้งคราว และจะให้ทำคำชี้แจง
เพื่ออธิบายหรือขยายความแห่งรายงานหรือเอกสารนั้นก็ได้

รายงานและเอกสารที่ยื่นหรือคำชี้แจงตามวรรคหนึ่ง สถาบันการเงินต้องทำให้
ครบถ้วนและตรงต่อความเป็นจริง

มาตรา ๓๗ ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่า สถาบันการเงินใดมีฐานะหรือ
การดำเนินงานที่มีลักษณะอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน สถาบันอาจ
ร้องขอให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นที่กำกับดูแลสถาบันการเงินทำการตรวจสอบ
ข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ หนี้สิน ฐานะหรือการดำเนินงานของสถาบันการเงินเป็นการทั่วไป
หรือเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องก็ได้

ให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นที่กำกับดูแลสถาบันการเงินดำเนินการ
ตามที่สถาบันร้องขอ และในการนี้สถาบันอาจเข้าร่วมทำการตรวจสอบด้วยก็ได้

มาตรา ๓๘ ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานต่อสถาบันว่า สถาบันการเงินใดมีฐานะหรือ
การดำเนินงานอยู่ในลักษณะอันอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชน
ให้สถาบันแจ้งให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นที่กำกับดูแลสถาบันการเงินนั้นทราบ
เพื่อพิจารณาดำเนินการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องต่อไป

ให้สถาบันมีอำนาจจัดส่งผู้แทนเข้าร่วมปรึกษาหารือกับธนาคารแห่งประเทศไทย
หรือหน่วยงานอื่นที่กำกับดูแลสถาบันการเงิน และรับทราบรายละเอียดข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับ
มาตรการที่ได้ดำเนินการไปแล้วหรือจะดำเนินการกับสถาบันการเงินต่อไป

มาตรา ๓๙ เพื่อประโยชน์ในการติดตามฐานะและการดำเนินงานของสถาบันการเงิน ให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานอื่นที่กำกับดูแลสถาบันการเงิน และสถาบันมีหน้าที่ส่งรายงานการตรวจสอบหรือข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันการเงินให้แก่กันและกันตามที่ได้รับการร้องขอ

มาตรา ๔๐ ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้กรรมการ พนักงาน หรือลูกจ้างของสถาบันการเงิน ผู้สอบบัญชีของสถาบันการเงิน และผู้รวบรวมหรือประมวลข้อมูลของสถาบันการเงิน ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์หรือด้วยเครื่องมืออื่นใด ตลอดจนบุคคลผู้ครอบครองหรือรู้ข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันการเงินมาให้ถ้อยคำ หรือส่งสำเนาหรือแสดงสมุดบัญชี เอกสารหรือหลักฐานอื่นอันเกี่ยวกับกิจการ สินทรัพย์และหนี้สินของสถาบันการเงินที่อยู่ในครอบครองของบุคคลดังกล่าว

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเนื่องจากไม่สามารถหาข้อมูลได้โดยทางอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้บุคคลซึ่งเคยดำรงตำแหน่งหรือเคยปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง และพ้นจากการดำรงตำแหน่งหรือการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวไม่เกินห้าปีมาให้ถ้อยคำ หรือส่งสำเนาหรือแสดงสมุดบัญชี เอกสารหรือหลักฐานอื่นอันเกี่ยวกับกิจการ สินทรัพย์ และหนี้สินของสถาบันการเงินที่อยู่ในครอบครองของบุคคลดังกล่าว

มาตรา ๔๑ ให้สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดและการลงโทษบุคคลซึ่งกระทำความผิด รวมทั้งข้อมูลอื่นที่ได้รับเนื่องจากการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยมีคำสั่งควบคุมสถาบันการเงินใดตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน และได้แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้สถาบันทราบแล้ว ให้สถาบันเสนอรายชื่อบุคคลต่อธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อพิจารณาแต่งตั้งเป็นกรรมการในคณะกรรมการควบคุมตามที่กฎหมายดังกล่าวบัญญัติไว้

มาตรา ๔๓ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๓
การคุ้มครองเงินฝาก

ส่วนที่ ๑
กองทุนคุ้มครองเงินฝาก

มาตรา ๔๕ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นในสถาบันกองทุนหนึ่ง เรียกว่า “กองทุนคุ้มครองเงินฝาก”

กองทุนประกอบด้วย

- (๑) เงินที่สถาบันการเงินนำส่ง
- (๒) ดอกผลสุทธิของกองทุน
- (๓) เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับจากการชำระบัญชีตามหมวด ๔

เงินกองทุนจะนำออกใช้ได้เพียงเพื่อการจัดสรรให้แก่สถาบันตามมาตรา ๔๕ และการจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินตามมาตรา ๕๐ หรือสถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน หรือสถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากตามมาตรา ๕๘

มาตรา ๔๕ ในแต่ละปี ให้คณะกรรมการจัดสรรเงินตามจำนวนที่กำหนด แต่ไม่เกินกึ่งหนึ่งของดอกผลสุทธิของกองทุนให้แก่สถาบัน

มาตรา ๔๖ ให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนด โดยพระราชกฤษฎีกา แต่ต้องไม่เกินร้อยละหนึ่งของยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง

หลักเกณฑ์และวิธีการในการคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

ในการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนครั้งแรก ให้กำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนเป็นอัตราเดียว สำหรับครั้งต่อไปจะกำหนดอัตราดังกล่าวให้แตกต่างกันตามประเภทหรือฐานะการดำเนินงานของสถาบันการเงินก็ได้

มิให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำส่งเงินเข้ากองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย มาใช้บังคับแก่สถาบันการเงินที่ได้ส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตราแล้ว

มาตรา ๔๗ สถาบันการเงินใดไม่นำส่งเงินเข้ากองทุนหรือนำส่งไม่ครบภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องเสียเงินเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งเท่าของจำนวนเงินที่ไม่นำส่งหรือนำส่งไม่ครบ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่สถาบันการเงินใดไม่นำส่งเงินเข้ากองทุนหรือนำส่งไม่ครบ และไม่เสียเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่ง ให้สถาบันมีอำนาจออกคำสั่งเรียกให้สถาบันการเงินนั้นชำระเงินดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กำหนด

ให้ถือว่าเงินที่ต้องส่งเข้ากองทุนและเงินเพิ่มเป็นหนี้อันมีบุริมสิทธิลำดับต่อจากหนี้ภาษีอากรของสถาบันการเงินนั้น

ส่วนที่ ๒ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง

มาตรา ๔๘ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง ได้แก่ เงินฝากทุกประเภทของสถาบันการเงินที่นำมาคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย และดอกเบี้ยค้างจ่ายที่เกิดจากเงินฝากนั้นจนถึงวันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (๑) ต้องเป็นเงินฝากและดอกเบี้ยที่เป็นเงินบาท
 - (๒) ต้องเป็นเงินฝากในบัญชีเงินฝากภายในประเทศ และไม่ใช้เงินฝากในบัญชีประเภทบัญชีเงินบาทของบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่นอกประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน
 - (๓) ในกรณีที่มีหลักฐานแห่งเงินฝากเป็นตราสารชนิดระบุชื่อ
- ให้คณะกรรมการประกาศรายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองตามวรรคหนึ่งในราชกิจจานุเบกษา

ส่วนที่ ๓ การจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน

มาตรา ๔๙ เมื่อสถาบันการเงินใดถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงินแล้ว ให้คณะกรรมการควบคุมหรือผู้แทนนิติบุคคลของสถาบันการเงินนั้น แล้วแต่กรณีส่งมอบเงินและทรัพย์สินตลอดจนเอกสารทั้งปวงให้แก่สถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต

ให้สถาบันประกาศกำหนดให้ผู้ฝากเงินมายื่นขอรับเงินภายในสี่สิบวันนับแต่วันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต เว้นแต่กรณีที่มีการโอนเงินฝากตามมาตรา ๔๗

ผู้ฝากเงินจะต้องยื่นคำขอและแสดงพยานหลักฐานเพื่อขอรับเงินภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่สถาบันประกาศกำหนดให้มายื่นคำขอรับเงิน ถ้ามีความจำเป็น ให้รัฐมนตรีสั่งขยายระยะเวลาออกไปได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน

ในกรณีที่ผู้ฝากเงินรายใดมิได้มายื่นขอรับเงินภายในระยะเวลาที่กำหนดตามวรรคสาม ให้ถือว่าสิทธิในการได้รับเงินดังกล่าวเป็นอันระงับสิ้นไป แต่ผู้ฝากเงินยังคงมีสิทธิยื่นขอรับชำระหนี้ดังกล่าวจากกองทรัพย์สินของสถาบันการเงินตามกระบวนการชำระบัญชีที่กำหนดไว้ในหมวด ๔

การยื่นคำขอรับเงินและการใช้สิทธิของผู้ฝากเงิน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๐ ภายในระยะเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ยื่นคำขอ ให้สถาบันจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินที่ยื่นคำขอแต่ละรายในแต่ละสถาบันการเงินตามจำนวนเงินฝากที่ปรากฏในบัญชีของผู้ฝากทุกบัญชีรวมกัน หากเงินฝากทุกบัญชีรวมกันมีจำนวนเกินกว่าหนึ่งล้านบาท ให้จ่ายเงินเป็นจำนวนหนึ่งล้านบาท

ในกรณีที่ผู้ฝากเงินมีหนี้ค้างชำระสถาบันการเงินใดเป็นจำนวนเงินแน่นอน ให้สถาบันหักเงินที่ค้างชำระดังกล่าวออกจากจำนวนยอดเงินฝากทุกบัญชีรวมกันทั้งหมดในสถาบันการเงินนั้นก่อน

ให้สถาบันจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินผู้มีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีหรือทายาทเท่านั้น ในกรณีมีชื่อบุคคลหลายคนร่วมกันเป็นเจ้าของบัญชี ให้สถาบันจ่ายเงินให้แก่ผู้มีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีแต่ละคนตามส่วนที่บุคคลนั้นมีสิทธิในบัญชีเงินฝากตามหลักฐานการฝากเงินที่สถาบันการเงินนั้นมีอยู่อย่างชัดเจน หากไม่อาจทราบจำนวนเงินฝากที่แต่ละคนมีส่วนในบัญชีนั้น ให้ถือว่าผู้ฝากเงินดังกล่าวมีส่วนเท่ากัน

การจ่ายเงินตามมาตรานี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๕๑ การกำหนดจำนวนเงินที่จ่ายให้แก่ผู้ฝากเงินให้สูงกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง เป็นการทั่วไป หรือให้แก่ผู้ฝากเงินประเภทหนึ่งประเภทใดเพื่อความเป็นธรรม ให้กระทำได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๕๒ ให้สถาบันเข้ารับช่วงสิทธิของผู้ฝากเงินเท่ากับจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปแล้ว และมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในจำนวนเงินนั้นจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ หรือผู้ชำระบัญชี แล้วแต่กรณี โดยมีบุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้สามัญของสถาบันการเงินนั้นทั้งหมด

หมวด ๔

การชำระบัญชีสถาบันการเงิน

มาตรา ๕๓ เมื่อสถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตแล้ว ให้สถาบันเป็นผู้ชำระบัญชีสถาบันการเงิน และการใดที่เป็นอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมผู้ถือหุ้นให้เป็นอำนาจหน้าที่ของสถาบัน

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่สถาบันเห็นว่า เงินฝากของสถาบันการเงินที่มีการชำระบัญชี มีภาระดอกเบี้ยสูงเกินสมควรและไม่เป็นธรรม สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจ ปรับลดอัตราดอกเบี้ยดังกล่าวได้ ทั้งนี้ ต้องประกาศให้ผู้ฝากเงินทราบก่อน และจะเริ่มปรับลดอัตรา ดอกเบี้ยได้เมื่อพ้นระยะเวลาเจ็ดวันนับแต่วันประกาศ

มาตรา ๕๕ ในกรณีที่สถาบันเห็นว่า ความผูกพันตามสัญญาของสถาบันการเงิน ที่มีการชำระบัญชีมีภาระเกินควรกว่าประโยชน์ที่จะพึงได้ สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ อาจทำความตกลงกับเจ้าของทรัพย์สิน คู่สัญญา หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อลดภาระดังกล่าวได้

มาตรา ๕๖ ในกรณีที่สถาบันเห็นว่า สัญญาจ้างผู้บริหารของสถาบันการเงิน ที่มีการชำระบัญชีมีเงื่อนไขที่ไม่เหมาะสม หรือกำหนดค่าตอบแทนหรือสิทธิประโยชน์สูงเกินสมควร หรือสถาบันการเงินดังกล่าวได้รับความเสียหายจากการบริหารหรือการละเลยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของ ผู้บริหารสถาบันการเงิน ให้สถาบันโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการมีอำนาจเลิกจ้าง ระบุหรือ ลดการจ่ายค่าตอบแทนหรือสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่ผู้บริหรดังกล่าวได้

มาตรา ๕๗ เมื่อรัฐมนตรีสั่งเพิกถอนใบอนุญาตของสถาบันการเงินใด หากสถาบัน ในฐานะผู้ชำระบัญชีเห็นสมควรให้มีการโอนเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันทั้งหมดหรือ บางส่วนที่สำคัญของสถาบันการเงินนั้นไปให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น ไม่ว่าสถาบันจะจ่ายเงิน ให้แก่สถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงินหรือไม่ ให้สถาบันจัดทำโครงการแสดงรายละเอียดการดำเนินงานเสนอต่อรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ และให้รัฐมนตรีประกาศการให้ความเห็นชอบในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ ในประกาศดังกล่าว จะกำหนดระยะเวลาดำเนินการและเงื่อนไขใด ๆ ก็ได้

ในการดำเนินการตามโครงการที่ได้รับความเห็นชอบตามวรรคหนึ่ง ถ้าสถาบัน การเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่รับโอนจำเป็นต้องดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัติดังต่อไปนี้ ให้ได้รับยกเว้นมิให้นำบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมาใช้บังคับ แล้วแต่กรณี

(๑) มาตรา ๒๓๗ มาตรา ๓๐๖ มาตรา ๑๑๑๗ มาตรา ๑๑๑๙ มาตรา ๑๑๔๕ มาตรา ๑๑๔๘ มาตรา ๑๒๒๐ มาตรา ๑๒๒๒ มาตรา ๑๒๒๔ มาตรา ๑๒๒๕ และมาตรา ๑๒๒๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(๒) มาตรา ๓๑ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๔ วรรคสอง มาตรา ๑๐๒ ประกอบกับมาตรา ๓๓ วรรคสอง มาตรา ๑๐๗ มาตรา ๑๓๖ (๒) มาตรา ๑๓๗ มาตรา ๑๓๙ วรรคหนึ่ง มาตรา ๑๔๐ และมาตรา ๑๔๑ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕

(๓) มาตรา ๙๕ (๒) มาตรา ๑๑๔ และมาตรา ๑๑๕ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ทั้งนี้ เฉพาะที่เกี่ยวกับการโอนทรัพย์สิน หรือการกระทำใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สิน เนื่องจากการโอนทรัพย์สิน

ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นแก่บุคคลใดในการดำเนินการตามวรรคสอง สถาบันการเงินที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต และสถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่รับโอนเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันทั้งหมดหรือบางส่วนที่สำคัญต้องร่วมกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นนั้น

มาตรา ๕๘ เมื่อได้มีการประกาศการให้ความเห็นชอบของรัฐมนตรีตามมาตรา ๕๗ แล้ว ให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่จะรับโอนเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันทั้งหมด หรือบางส่วนที่สำคัญจัดให้มีการประชุมผู้ถือหุ้นเพื่อพิจารณาการรับโอน ในกรณีนี้ มิให้นำบทกฎหมาย เกี่ยวกับการประชุมผู้ถือหุ้นเพื่อรับโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนของสถาบันการเงินหรือนิติบุคคล อื่นนั้นมาใช้บังคับ และให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นนั้นงดรับลงทะเบียนการโอนหุ้น เมื่อพ้นเจ็ดวันนับแต่วันที่มิได้ประกาศการให้ความเห็นชอบของรัฐมนตรีตามมาตรา ๕๗ จนถึง วันประชุมผู้ถือหุ้น และเรียกประชุมผู้ถือหุ้น โดยจัดส่งหนังสือนัดให้ผู้ถือหุ้นทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า เจ็ดวันแต่ต้องไม่เกินสิบสี่วัน ทั้งนี้ ให้โฆษณาคำบอกกล่าวนัดประชุมในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันที่แพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน ก่อนวันประชุมด้วย ในการประชุมถ้ามีคะแนนเสียงเห็นชอบด้วยไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนเสียง ของผู้ถือหุ้นซึ่งมาประชุม ให้ถือว่า การรับโอนเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันทั้งหมด หรือบางส่วนนั้นเป็นการชอบด้วยกฎหมาย

ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจมีหุ้นอยู่ในสถาบันการเงินหรือนิติบุคคล อื่นใดไม่ต่ำกว่าร้อยละเก้าสิบ เมื่อได้มีการประกาศการให้ความเห็นชอบของรัฐมนตรีตามมาตรา ๕๗ แล้ว ให้ถือว่า การให้ความเห็นชอบของรัฐมนตรีเป็นมติของที่ประชุมผู้ถือหุ้น และการรับโอนเงินฝาก

สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันนั้นเป็นการชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องดำเนินการตามวรรคหนึ่ง การโอนเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันทั้งหมดหรือบางส่วนระหว่าง สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นตามวรรคหนึ่งกับสถาบันการเงินที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ให้ได้รับ ยกเว้นภาษีอากรและค่าธรรมเนียม ตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา โดยจะกำหนดเป็นการทั่วไป หรือเป็นการเฉพาะรายก็ได้

มาตรา ๕๙ ในการโอนสินทรัพย์ของสถาบันการเงินที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้แก่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น หากมีการโอนสินทรัพย์ที่มีหลักประกันอย่างอื่นที่มีสิทธิ จำนอง สิทธิจำนำ หรือสิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกันซึ่งยอมตกไปได้แก่ผู้รับโอนตามมาตรา ๓๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ให้หลักประกันนั้นตกแก่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น ที่รับโอนกิจการ

มาตรา ๖๐ ในการโอนสินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันของสถาบันการเงิน ที่ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตให้แก่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิ เรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่รับโอนสินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพันเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำพยานหลักฐานใหม่ มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถามค้านพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐาน

ที่ได้สับไปแล้วได้ แต่หากการคัดค้านหรือถามค้านพยานดังกล่าวจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่คู่ความ ศาลอาจไม่อนุญาตก็ได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้นได้

มาตรา ๖๑ ในกรณีที่ได้อำนาจเงินให้แก่ผู้ฝากเงินหรือสถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากแล้ว สถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีมีอำนาจจัดการทรัพย์สินต่าง ๆ เพื่อชำระหนี้แก่สถาบันสำหรับเงินที่จ่ายไปดังกล่าว รวมทั้งแก่เจ้าหนี้อื่นที่มีบุริมสิทธิในลำดับเหนือกว่าตน และหากมีเงินเหลือ จะจ่ายให้แก่เจ้าหนี้สามัญตามสัดส่วนที่เป็นธรรม และด้วยความยินยอมของเจ้าหนี้ดังกล่าว ก่อนที่จะยื่นคำร้องขอต่อศาลขอให้สั่งให้สถาบันการเงินนั้นล้มละลายก็ได้

เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ให้สถาบันมอบเงินและทรัพย์สินตลอดจนเอกสารทั้งปวงให้แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ และให้สถาบันพ้นจากอำนาจและหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นไป และกระบวนการชำระบัญชีต่อไปให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

มาตรา ๖๒ นับแต่วันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต จนถึงวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดตามคำขอของสถาบันตามมาตรา ๖๑

(๑) ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องสถาบันการเงินนั้นเป็นคดีล้มละลาย รวมตลอดจนฟ้องร้องบังคับคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินของสถาบันการเงินนั้น

(๒) ให้ศาลระงับการพิจารณาคดีที่มีผู้ฟ้องสถาบันการเงินนั้นสำหรับสิทธิเรียกร้องใด ๆ ต่อศาลไว้ก่อน

หมวด ๕

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๖๓ ผู้ใดนอกจากสถาบันการเงิน ใช้ข้อความ เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์เพื่อแสดงว่าธุรกิจของตนเป็นสถาบันการเงินที่เงินฝากได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นนิติบุคคล กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดนั้น

มาตรา ๖๔ สถาบันการเงินใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งมีอำนาจรับผิดชอบในการดำเนินงานของสถาบันการเงิน ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้

มีส่วนในการกระทำความผิดนั้น

มาตรา ๖๕ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๕๐ หรือให้ถ้อยคำ ส่งสำเนาหรือแสดงสมุดบัญชี เอกสาร หรือหลักฐานอื่นตามที่บัญญัติไว้ในบทบัญญัติดังกล่าวอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๖๖ คณะกรรมการควบคุมหรือผู้แทนนิติบุคคลของสถาบันการเงินผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๙ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน

มาตรา ๖๗ ผู้ใดล่วงรู้กิจการของสถาบันการเงินใดเนื่องจากการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หรือล่วงรู้ข้อมูลใดจากการเปิดเผยของบุคคลที่มีอำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ อันเป็นกิจการหรือข้อมูลที่เป็นความลับ หรือตามปกติวิสัยจะพึงสงวนไว้ ไม่เปิดเผย ถ้าผู้นั้นนำไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ความในวรรคหนึ่ง มิให้นำมาใช้บังคับแก่การเปิดเผยในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) การเปิดเผยตามอำนาจหน้าที่
- (๒) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์แก่การสอบสวนหรือการพิจารณาคดี
- (๓) การเปิดเผยเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้
- (๔) การเปิดเผยเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขฐานะและการดำเนินการของสถาบัน

การเงินนั้นหรือสถาบันการเงินโดยรวม

- (๕) การเปิดเผยแก่ผู้สอบบัญชีของสถาบันการเงิน
 - (๖) การเปิดเผยแก่ทางการ หรือหน่วยงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ
- ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงินนั้น
- (๗) การเปิดเผยเมื่อได้รับความเห็นชอบจากเจ้าของข้อมูลเป็นหนังสือ

มาตรา ๖๘ ความผิดตามหมวดนี้ หากมิได้ฟ้องคดีต่อศาลหรือมิได้มีการเปรียบเทียบโดยคณะกรรมการเปรียบเทียบตามมาตรา ๖๙ ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่วินิจฉัยว่ามีการกระทำความผิด หรือภายในห้าปีนับแต่วันที่มีการกระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ

มาตรา ๖๙ ความผิดตามมาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ให้คณะกรรมการเปรียบเทียบซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีอำนาจเปรียบเทียบได้

คณะกรรมการเปรียบเทียบที่รัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้มีจำนวนสามคน ซึ่งคนหนึ่งต้องเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เมื่อคณะกรรมการเปรียบเทียบได้เปรียบเทียบ และผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตาม
จำนวนและภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการเปรียบเทียบกำหนดแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๗๐ เมื่อมีการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝากขึ้นแล้ว ให้ยกเลิกการประกัน
ผู้ฝากเงินของสถาบันการเงินโดยรัฐบาลที่มีอยู่ก่อนการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝาก และในสัปดาห์แรก
ของการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้การคุ้มครองเงินฝากสูงกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๐ ได้
โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัฐมนตรี

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๕๐๓/๑๗๘๑๙ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติสถาบันประกันเงินฝาก พ.ศ. ตามมติคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๑.๒ (ฝ่ายความมั่นคงและเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ) และให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา โดยให้รับข้อสังเกตของกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงยุติธรรม สำนักงบประมาณ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสำนักงานศาลยุติธรรมไปพิจารณา แล้วส่งให้คณะกรรมการประสานงานสภาผู้แทนราษฎรพิจารณา ก่อนเสนอสภาผู้แทนราษฎรพิจารณาต่อไป

ในการตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณา โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง และสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ) ผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงบประมาณ) และผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย เป็นผู้ชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควรจัดทำบันทึกประกอบร่างพระราชบัญญัติฯ ดังต่อไปนี้

๑.สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่กระทรวงการคลังเสนอ

ร่างพระราชบัญญัติตามที่กระทรวงการคลังเสนอมีหลักการคือนำระบบการประกันเงินฝากแบบจำกัดวงเงินมาใช้ โดยให้จัดตั้งสถาบันประกันเงินฝากทำหน้าที่ประกันเงินฝากของประชาชนในสถาบันการเงินแบบจำกัดวงเงินชำระคืน แทนการประกันเงินฝากแบบเต็มจำนวนในปัจจุบัน และให้มีกองทุนประกันเงินฝากขึ้นในสถาบันประกันเงินฝากเพื่อจ่ายเงินทดแทนให้แก่ผู้ฝากตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด ซึ่งมีสาระสำคัญโดยสรุป ดังต่อไปนี้

๑.๑ หมวด ๑ บททั่วไป จัดตั้งสถาบันประกันเงินฝากเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์สามประการ คือ (๑) เพื่อประกันเงินฝากของประชาชนในสถาบันการเงินสมาชิก (๒) เสริมสร้างความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน และ (๓) ดำเนินการกับสถาบันการเงินสมาชิกที่ถูกควบคุมและชำระบัญชีสถาบันการเงินสมาชิกที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาต โดยให้สถาบันประกันเงินฝากมีฐานะเป็นนิติบุคคล ตลอดจนกำหนดทุนประเดิมของสถาบันเป็นจำนวนหนึ่งพันล้านบาทโดยการอุดหนุนจากรัฐบาล

๑.๒ หมวด ๒ โครงสร้างการบริหาร ให้มีคณะกรรมการสถาบันประกันเงินฝากทำหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลกิจการทั่วไปและกำหนดระเบียบหรือข้อบังคับของสถาบัน และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเสนอชื่อผู้อำนวยการสถาบันประกันเงินฝาก

ให้คณะกรรมการแต่งตั้งเพื่อปฏิบัติการกิจของสถาบันตามที่กำหนด และเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานหรือลูกจ้างของสถาบัน

๑.๓ หมวด ๓ สมาชิก เบี้ยประกัน และการติดตามฐานะสมาชิก กำหนดให้สมาชิกของสถาบัน ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน บริษัทเครดิตฟองซิเอร์ และสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น โดยสมาชิกต้องนำส่งเบี้ยประกันตามอัตราที่คณะกรรมการสถาบันประกันเงินฝากกำหนด แต่ไม่เกินร้อยละหนึ่งต่อปีของยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยหรือยอดเงินที่รับจากประชาชนถัวเฉลี่ย แล้วแต่กรณี และกำหนดให้สมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลงเมื่อเลิกกิจการโดยได้รับอนุญาตหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือถูกยกเลิกโดยกฎหมายหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังกำหนดให้พ้นสมาชิกภาพ นอกจากนี้ ในการติดตามฐานะสมาชิกให้สถาบันมีอำนาจสั่งให้สมาชิกยื่นรายงานลับหรือเอกสาร และร้องขอให้ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือหน่วยงานที่กำกับดูแลตรวจสอบการดำเนินงานของสมาชิกหรือให้ส่งรายงานการตรวจสอบหรือข้อมูลเกี่ยวกับสมาชิกให้แก่สถาบันเพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับสินทรัพย์ หนี้สิน ฐานะ และการดำเนินงานของสมาชิก

๑.๔ หมวด ๔ การประกันเงินฝาก กำหนดประเภทของเงินฝากที่ได้รับประกัน และเงินฝากที่ไม่ได้รับประกัน โดยให้กำหนดจำนวนวงเงินสูงสุดของเงินฝากที่ได้รับประกันสำหรับผู้ฝากแต่ละรายในแต่ละสถาบันการเงินเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา นอกจากนี้ กำหนดขั้นตอนและวิธีการจ่ายเงินทดแทนและการรับช่วงสิทธิของสถาบันในกรณีที่สถาบันการเงินสมาชิกถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายหรือยกเลิกโดยกฎหมาย

๑.๕ หมวด ๕ การดำเนินการกับสมาชิกที่ถูกควบคุม กำหนดวิธีการดำเนินการกับสมาชิกที่ถูกควบคุมตามคำสั่งของธนาคารแห่งประเทศไทย โดยให้มีคณะกรรมการควบคุม ซึ่งได้รับการเสนอชื่อโดยสถาบัน มีอำนาจโอนกิจการของสมาชิกที่ถูกควบคุมให้แก่สถาบันการเงินอื่น หรือควบกิจการของสมาชิกเข้ากับสถาบันการเงินอื่นได้ และให้สถาบันมีอำนาจจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากจากสมาชิกที่ถูกควบคุม นอกจากนี้ สถาบันมีอำนาจปรับอัตราดอกเบี้ยและเลิกสัญญาของสมาชิก รวมทั้งเลิกจ้างหรือระงับการจ่ายสิทธิประโยชน์ต่างๆ แก่ผู้บริหารของสมาชิก

๑.๖ หมวด ๖ การหักกลบลบหนี้ ห้ามผู้ที่ซื้อหุ้นกู้หรือตราสารหนี้อื่นหรือผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้ของสมาชิกภายหลังจากสมาชิกถูกควบคุมกิจการ ถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือถูกยกเลิกโดยกฎหมาย ใช้สิทธิหักกลบลบหนี้กับหนี้ที่ผู้นั้นมีอยู่กับสมาชิก

๑.๗ หมวด ๗ การชำระบัญชีสมาชิก กำหนดให้สถาบันประกันเงินฝากเป็นผู้ชำระบัญชีสมาชิกที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจของสถาบันการเงิน นอกจากนี้ ให้มีวิธีการลดการจ่ายเงินทดแทน โดยให้สถาบันมีอำนาจสั่งสมาชิกควบหรือโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนหรือให้แก่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น และให้ถือว่าคำสั่งของสถาบันเป็นมติที่ประชุมผู้ถือหุ้น

๑.๘ หมวด ๘ การเงิน การบัญชี และการตรวจสอบบัญชี ให้สถาบันประกันเงินฝากทำรายงานเสนอรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังปีละครั้งภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่

วันสิ้นปีบัญชี และให้ประกาศงบดุลและบัญชีกำไรขาดทุนที่ผู้สอบบัญชีรับรองแล้ว ในราชกิจจานุเบกษา โดยให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี

๑.๙ หมวด ๙ การเปิดเผยความลับ กำหนดความผิดทางอาญาในการเปิดเผย ความลับจากการล่วงรู้กิจการของสมาชิกที่ตามปกติพึงสงวนไว้ไม่เปิดเผยอันเนื่องจากการปฏิบัติ ตามหน้าที่ เว้นแต่เป็นการเปิดเผยโดยมีอำนาจกระทำได้ตามกฎหมาย

๑.๑๐ หมวด ๑๐ การเปรียบเทียบปรับ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง แต่งตั้งคณะกรรมการเปรียบเทียบความผิดซึ่งมีอำนาจเปรียบเทียบปรับการทำความผิด ตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ความผิดตามหมวด ๙ การเปิดเผยความลับ

๑.๑๑ หมวด ๑๑ บทเฉพาะกาล ยกเลิกการค้าประกันผู้ฝากเงินของสถาบัน การเงินที่มีอยู่ก่อนการจัดตั้งสถาบันประกันเงินฝาก ภายในระยะเวลา ๔ ปีนับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๒. ข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ สำนักงานศาลยุติธรรม

สำนักงานศาลยุติธรรมเห็นชอบกับหลักการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับร่างเดิมมาตรา ๖๘ (ร่างมาตรา ๖๐ ใหม่) ที่กำหนดให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่ควบหรือรับโอนกิจการเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทน และอาจนำพยานหลักฐานใหม่แสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามค้านพยานที่สืบมาแล้ว และคัดค้านพยานหลักฐานที่สืบไปแล้วได้นั้น เป็นหลักการที่ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งและขัดแย้งกับหลักการดำเนินคดีแพ่งซึ่งอยู่บนพื้นฐานของความเท่าเทียม หลักการดังกล่าวจึงขัดกับหลักการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า สามารถกำหนด หลักการนี้ได้และไม่ขัดกับหลักกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง เป็นดุลพินิจ ของศาลที่จะพิจารณาอนุญาตหรือไม่ก็ได้ หากศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า การคัดค้านหรือถ้ามค้าน พยานดังกล่าวจะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่คู่ความ ศาลอาจไม่อนุญาตก็ได้ จึงได้มีการแก้ไข ถ้อยคำโดยเพิ่มความในตอนท้ายเป็น “...แต่หากการคัดค้านหรือถ้ามค้านพยานดังกล่าว จะก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่คู่ความ ศาลอาจไม่อนุญาตก็ได้...”

๒.๒ กระทรวงยุติธรรม

กระทรวงยุติธรรมมีข้อสังเกต ๓ ประการ คือ

(๑) การกำหนดให้สถาบันประกันเงินฝากมีอำนาจชำระบัญชีของสถาบัน การเงินที่กำหนดไว้ในหมวด ๗ ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถาบันประกันเงินฝาก ที่ต้องการสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ฝากเงินว่า หากสถาบันการเงินต้องปิดกิจการไปประชาชน จะได้รับความคุ้มครองจากสถาบันประกันเงินฝากแทนที่จะเป็นความเสี่ยงของประชาชน เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งจะเป็นการลดภาระภาครัฐในการแก้ไขปัญหาของสถาบันการเงินที่ปิดกิจการอีก ทางหนึ่ง นอกจากนี้ ยังเป็นบทบัญญัติกฎหมายที่ขัดต่อหลักผลประโยชน์ขัดกัน (Conflict of

Interest) ซึ่งเป็นหลักกฎหมายทั่วไปด้วย เนื่องจากเมื่อจ่ายเงินค่าทดแทนตามจำนวนที่คุ้มครองให้แก่ผู้ฝากเงินแล้ว สถาบันประกันเงินฝากจะรับช่วงสิทธิผู้ฝากเงินและเปลี่ยนสถานะเป็นเจ้าหนี้ของสถาบันตามกฎหมาย ผลประโยชน์ของสถาบันในฐานะเจ้าหนี้ของสถาบันการเงินและผู้ชำระบัญชีจึงขัดกัน อีกทั้งตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีกลไกในการคุ้มครองผู้ถือหุ้น เจ้าหนี้และผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ รวมทั้งการกำหนดให้ศาลเป็นผู้ชี้ขาดในกรณีที่มีข้อขัดแย้งระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องดังเช่นการชำระบัญชีของนิติบุคคลอื่นอีกด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า ในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการชำระบัญชี ผู้ชำระบัญชีเป็นเพียงผู้มีหน้าที่ในการรวบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อนำมาจัดสรรชำระหนี้แก่เจ้าหนี้ทั้งหลาย ซึ่งสิทธิในการได้รับชำระหนี้ย่อมต้องเป็นไปตามลำดับที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดไว้อยู่แล้ว การตั้งสถาบันเป็นผู้ชำระบัญชีจึงไม่ทำให้เกิดผลประโยชน์ขัดกันแต่อย่างใด ประกอบกับร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้ผู้ชำระบัญชีมีอำนาจหน้าที่บางประการในลักษณะที่เป็นการใช้อำนาจรัฐในการดำเนินการต่อสถาบันการเงินเพื่อรักษาผลประโยชน์ของประชาชนโดยรวม ดังนั้น จึงไม่อาจให้ผู้ชำระบัญชีที่เป็นเอกชนทั่วไปใช้อำนาจหน้าที่นี้ได้ จำเป็นต้องกำหนดให้สถาบันซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐทำหน้าที่ดังกล่าว ส่วนในประเด็นการตั้งผู้มีอำนาจชี้ขาดกรณีมีข้อขัดแย้งในการชำระบัญชีของสถาบันการเงินจะเป็นไปตามหลักทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และพระราชบัญญัติบริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒) การกำหนดให้สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นที่ควบกันหรือรับโอนกิจการ เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความในคดี สามารถนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้าน ถามค้านหรือคัดค้านพยานหลักฐานหรือพยานที่ได้สืบไปแล้ว เป็นการให้อำนาจพิเศษที่อาจขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยพยานหลักฐาน เพราะทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่จำเลย ทำให้กระบวนการพิจารณาของศาลล่าช้าและเสียหาย อีกทั้งเป็นกรณีที่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่นสามารถกระทำได้อยู่แล้วตามมาตรา ๘๖ วรรคสามและมาตรา ๑๘๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง

ข้อสังเกตนี้เป็นประเด็นเดียวกับข้อสังเกตของสำนักงานศาลยุติธรรม ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาแล้ว

(๓) ร่างเดิมมาตรา ๗๐ การกำหนดห้ามมิให้บุคคลภายนอกฟ้องสมาชิกเป็นคดีล้มละลาย หรือฟ้องร้องการบังคับคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินของสมาชิกในระหว่างที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตจนกระทั่งถูกพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด เป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลภายนอกที่จำเป็นต้องมีข้อกำหนดหรือหลักการที่ชัดเจนในการประกันสิทธิของบุคคลภายนอก และการกำหนดให้สิทธิในการฟ้องร้องหรือให้ระงับการพิจารณาโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาแน่นอน ถือว่าไม่มีหลักประกันสิทธิของบุคคลภายนอก จึงไม่ควรกำหนดหลักการดังกล่าวไว้ในตัวร่างฯ เว้นแต่จะกำหนดระยะเวลาห้ามฟ้องหรือให้ระงับการพิจารณาคดีไว้ไม่เกิน ๑ ปี และต้องมีบทบัญญัติรองรับการขยายอายุความสำหรับสิทธิเรียกร้องที่อายุความกำลังจะขาดด้วย

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า หลักการตามร่างมาตรานี้จะทำให้เกิดความสะดวกในการชำระบัญชีของสถาบัน หากไม่มีบทบัญญัตินี้อาจมีกรณีที่เจ้าหน้าที่ของสถาบันการเงินรายใดรายหนึ่งฟ้องเป็นคดีต่อศาล ซึ่งจะส่งผลต่อการรวบรวมทรัพย์สินของสถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทั้งหลายมีความเท่าเทียมกันในการได้รับชำระหนี้ และบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ทำให้เจ้าหน้าที่อื่นเสียสิทธิในการรับชำระหนี้แต่อย่างใด จึงเห็นควรคงหลักการตามร่างมาตรานี้ไว้ (ร่างมาตรา ๖๒)

๒.๓ สำนักงบประมาณ

สำนักงบประมาณเห็นว่า การเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้สอดคล้องกับแผนพัฒนาระบบสถาบันการเงินและรูปแบบของการให้ความคุ้มครองเงินฝากที่เหมาะสมในการตอบสนองกลไกตลาด สนับสนุนให้มีการแข่งขันเสรีในตลาดการเงิน และเป็นธรรมแก่ผู้ฝากเงิน โดยมีข้อสังเกตเพิ่มเติมรวม ๓ ข้อ คือ

(๑) ควรกำหนดขอบเขตและเงื่อนไขของการค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันประกันเงินฝาก เพื่อมิให้เป็นภาระทางการคลังของรัฐบาล (ร่างเดิมมาตรา ๑๔)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้ตัดร่างมาตรา ๑๔ ที่กำหนดให้กระทรวงการคลังมีอำนาจค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันออก เนื่องจากพิจารณาแล้วเห็นว่า สถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐตามพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ แต่กฎหมายดังกล่าวมิได้ให้อำนาจกระทรวงการคลังในการค้ำประกัน ดังนั้น กระทรวงการคลังจึงไม่มีอำนาจเข้าไปค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันได้ หากประสงค์จะให้กระทรวงการคลังค้ำประกันการกู้ยืมเงินเพื่อให้การดำเนินกิจการของสถาบันมีเสถียรภาพ ก็จะต้องดำเนินการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้อำนาจดังกล่าวแก่กระทรวงการคลัง ซึ่งผู้แทนกระทรวงการคลังชี้แจงว่า ยังไม่มีนโยบายที่ชัดเจนในเรื่องนี้

(๒) ควรกำหนดหลักเกณฑ์การนำเงินทุนของสถาบันไปใช้ให้เหมาะสมเพื่อให้เพียงพอกับกรณีที่ต้องมีการชดเชยเงินฝาก (ร่างเดิมมาตรา ๗๒)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้กำหนดหลักการการจ่ายเงินแก่ผู้ฝากไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า เงินที่จะนำไปจ่ายให้แก่ผู้ฝากเงินเป็นเงินในส่วนของกองทุน ซึ่งได้มีการกำหนดไว้ในร่างมาตรา ๔๔ วรรคสอง ว่า เงินกองทุนจะนำไปใช้ได้เฉพาะกรณีเพื่อการจัดสรรให้แก่สถาบันคุ้มครองเงินฝากตามมาตรา ๔๔ การจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินตามมาตรา ๕๐ การจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน หรือการจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากตามมาตรา ๕๘ เท่านั้น (มิได้นำเงินทุนของสถาบันไปใช้ในการจ่ายให้แก่ผู้ฝากเงิน)

(๓) การจัดสรรเงินทุนประเดิมจำนวน ๑,๐๐๐ ล้านบาท ตามร่างมาตรา ๑๐ ควรให้จัดสรรจำนวนเท่าที่จำเป็นเพื่อให้เพียงพอกับการบริหารจัดการในระยะเริ่มต้น โดยให้กระทรวงการคลังจัดทำแผนกลยุทธ์ แผนปฏิบัติการ และแผนการใช้จ่ายเงิน เพื่อให้การใช้จ่ายเป็นไปอย่างเหมาะสม โดยในระยะต่อไปเมื่อสถาบันมีฐานะทางการเงินดีขึ้น ให้นำผลกำไรที่เกิดจากการบริหารกองทุนคุ้มครองเงินฝากมาสมทบเป็นค่าใช้จ่ายของสถาบันได้ นอกจากนี้

เงินทุนประเดิมที่รัฐบาลจัดสรรให้ ต้องแยกจากกองทุนคุ้มครองเงินฝากที่เรียกเก็บ เบี้ยประกันจากสถาบันการเงิน และการคิดอัตราเบี้ยประกันจะต้องคำนึงถึงภาระของสถาบันการเงินและขนาดของเงินกองทุนที่ตั้งไว้

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า บทบัญญัติตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้มีสาระสอดคล้องกับความเห็นดังกล่าวอยู่แล้ว และเป็นกรณีที่เกี่ยวข้อง ทางปฏิบัติจึงสมควรให้กระทรวงการคลังรับไปพิจารณาดำเนินการต่อไป

๒.๔ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเห็นชอบ ในหลักการของร่างพระราชบัญญัติฯ ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ โดยเห็นว่า ขณะนี้ภาวะ เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่องและมีเสถียรภาพ สถาบันการเงินมีฐานะการเงินที่เข้มแข็ง ขึ้นมาก และเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่จะนำระบบการประกันเงินฝากมาใช้ และมีข้อสังเกต เพิ่มเติมดังนี้

(๑) การเขียนเหตุผลของการเสนอร่างพระราชบัญญัติฯ ควรชี้ชัด ถึงประโยชน์ของการมีสถาบันประกันเงินฝากซึ่งเป็นการลดภาระทางการคลังของภาครัฐ และลดพฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงเกินสมควรของผู้ฝากเงินและสถาบันการเงินอื่นอันเนื่องมาจากการที่ ภาครัฐให้การประกันเงินฝากเต็มจำนวน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า ในบันทึกหลักการและเหตุผล ของร่างพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดเกี่ยวกับการลดภาระภาครัฐแล้ว คงเหลือแต่กรณีการลด พฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงเกินสมควร ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้เนื่องจากพฤติกรรมดังกล่าว มิได้เป็นเหตุผลในการมีกฎหมายนี้ แต่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการที่นำหลักการคุ้มครองแบบจำกัด วงเงินมาใช้

(๒) ควรกำหนดหลักเกณฑ์และขอบเขตของการให้กระทรวงการคลัง ค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันประกันเงินฝาก เพื่อไม่ให้เป็นการภาระทางการคลังและ คงความน่าเชื่อถือของสถาบันประกันเงินฝากด้วย (ร่างมาตรา ๑๔)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้ตัดร่างมาตรา ๑๔ ออกแล้ว ตามเหตุผลข้างต้น ((๑) ของข้อ ๒.๓)

(๓) ควรพิจารณาความเหมาะสมในการคิดเบี้ยประกันที่สมาชิกต้องนำส่ง เฉพาะส่วนที่ได้รับการคุ้มครองจากสถาบันประกันเงินฝาก เพราะในที่สุดภาระการจ่ายเบี้ยประกัน เงินฝากจะถูกผลักไปสู่ผู้ฝากเงินในรูปแบบของอัตราดอกเบี้ย (ร่างมาตรา ๓๕)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) เห็นว่า การนำส่งเงินเข้ากองทุนตาม ร่างพระราชบัญญัตินี้จะใช้อัตราเดียวกับอัตราที่สถาบันการเงินนำส่งเข้ากองทุนฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงินในปัจจุบัน คือ ร้อยละ ๐.๔ ของยอดเงินฝาก ยอดเงินกู้ยืม หรือยอดเงิน ที่รับจากประชาชน รวมทั้งได้กำหนดอัตราการนำส่งเงินไว้ไม่เกินร้อยละ ๑ ต่อปี ของยอดเงินฝาก ถัวเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วย ธนาการแห่งประเทศไทย อีกทั้งหลักการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ การกำหนดอัตราเงินนำส่ง

เข้ากองทุนของสถาบันการเงินจะพิจารณาบัญชีเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเท่านั้น ดังนั้น การกำหนดอัตราการนำส่งเงินดังกล่าวจะไม่เป็นภาระแก่สถาบันการเงินจนเกินไป นอกจากนี้ ยังมีข้อสังเกตซึ่งได้แจ้งให้ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบด้วยแล้วว่า การกำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนต้องกำหนดในอัตราที่เหมาะสมและทำให้เกิดภาระแก่สถาบันการเงินน้อยที่สุด โดยควรคำนึงถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเป็นเจ้าของหนี้บุริมสิทธิเหนือกว่าเจ้าหนี้สามัญของสถาบันการเงินด้วย

(๔) การกำหนดหน้าที่ในการส่งรายงานตรวจสอบหรือข้อมูลให้แก่กัน ตามที่ได้รับการร้องขอนั้น อาจมีข้อมูลในบางกรณีที่ขัดกฎหมายและระเบียบปฏิบัติในปัจจุบัน ควรมีการพิจารณาแก้ไขให้สอดคล้องกันด้วย และเพิ่มเติมให้เปิดเผยข้อมูลทั้งในการดำเนินงาน และการตรวจสอบอย่างเพียงพอเพื่อให้ผู้ฝากเงินใช้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจ (ร่างเดิมมาตรา ๔๑)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำหนดหน้าที่ดังกล่าวไม่ขัดต่อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างมีอำนาจหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ โดยการปฏิบัติหน้าที่ตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีลักษณะเป็นการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อสนับสนุนให้การดำเนินการเกี่ยวกับการคุ้มครองเงินฝากมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๓๙)

๓. ผลการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว สรุปผลการพิจารณา ได้ดังนี้

๓.๑ ชื่อร่างพระราชบัญญัติ

ได้แก้ไขชื่อร่างพระราชบัญญัติเป็น “ร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ.” เนื่องจากวัตถุประสงค์การจัดตั้งสถาบันเพื่อให้ความคุ้มครองเงินฝากของประชาชนที่อยู่ในสถาบันการเงิน โดยสถาบันจะจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงินหากสถาบันการเงินไม่สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ ซึ่งเป็นหลักการที่แตกต่างจากการประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่เป็นกรณีการทำความตกลงระหว่างผู้เอาประกันและผู้รับประกันที่จะชดเชยค่าสินไหมทดแทนหรือใช้เงินหากเกิดวินาศภัยขึ้น โดยผู้เอาประกันตกลงจะส่งเบี้ยประกันให้ ดังนั้น การกำหนดชื่อหน่วยงานเป็น “สถาบันประกันเงินฝาก” อาจทำให้เกิดความสับสนแก่ประชาชนผู้ฝากเงิน

๓.๒ การอำนาจบังคับสิทธิและเสรีภาพของบุคคล

ได้ตัดการอำนาจบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ ออก เนื่องจากได้มีประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๓ ยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ฉบับดังกล่าวแล้ว

๓.๓ โครงสร้างของร่างพระราชบัญญัติ

ได้ปรับปรุงโครงสร้างของร่างพระราชบัญญัติให้ชัดเจนและเหมาะสมยิ่งขึ้น
ดังนี้

หมวด ๑ สถาบันคุ้มครองเงินฝาก ประกอบด้วย ๕ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ การจัดตั้งและทุน ส่วนที่ ๒ การเงิน การบัญชี และการสอบบัญชี ส่วนที่ ๓ คณะกรรมการ ส่วนที่ ๔ ผู้อำนวยการ และส่วนที่ ๕ ประโยชน์ตอบแทนและความคุ้มครองการปฏิบัติงาน

หมวด ๒ การดำเนินการเกี่ยวกับสถาบันการเงิน

หมวด ๓ การคุ้มครองเงินฝาก ประกอบด้วย ๓ ส่วน คือ ส่วนที่ ๑ กองทุนคุ้มครองเงินฝาก ส่วนที่ ๒ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง และส่วนที่ ๓ การจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน

หมวด ๔ การชำระบัญชีสถาบันการเงิน

หมวด ๕ บทกำหนดโทษ

บทเฉพาะกาล

๓.๔ บทนิยาม

จัดบทนิยามคำว่า “สมาชิก” ออก เนื่องจากในร่างพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้สถาบันการเงินตามบทนิยามคำว่า “สถาบันการเงิน” (ซึ่งได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบัน) ได้รับการคุ้มครองเงินฝากตามกฎหมายทั้งสิ้น มิได้จำกัดเฉพาะสมาชิกของสถาบันตามหลักการเดิม และได้แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “สถาบันการเงิน” ให้หมายถึงเฉพาะธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และบริษัทเครดิตฟองซิเอร์เท่านั้น โดยไม่รวมถึงธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น เนื่องจากร่างพระราชบัญญัตินี้มีมุ่งใช้บังคับกับสถาบันการเงินที่เป็นธนาคารพาณิชย์หรือบริษัทเงินทุน หลักทรัพย์ ประกอบกับธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งมีบทบัญญัติในการคุ้มครองเงินฝากเป็นการเฉพาะอยู่แล้ว เช่น ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารออมสิน พุทธศักราช ๒๔๘๙ กำหนดให้รัฐบาลเป็นประกันการคืนต้นเงินและชำระดอกเบี้ยเงินฝากอันเป็นการให้ความคุ้มครองเต็มจำนวนซึ่งต่างจากหลักการตามร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือมีบทบัญญัติไม่สอดคล้องกับการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของสถาบัน ดังนั้น จึงเห็นควรกำหนดให้ธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้เมื่อสมควรจะให้มีการคุ้มครองเงินฝากและให้กระทำโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาแทน

นอกจากนี้ ได้แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” โดยกำหนดให้ชัดเจนและสอดคล้องกับข้อเท็จจริงว่าเป็นการแต่งตั้งจากพนักงานเจ้าหน้าที่ของสถาบัน โดยผู้อำนวยการสถาบัน เนื่องจากสถาบันเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีใช้ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจที่อยู่ในกำกับของกระทรวงการคลัง และได้ตัดบทนิยามอื่นๆ ที่ไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ ออก (คำว่า “บริษัทแม่” “บริษัทลูก” “ผู้มีอำนาจจัดการ” “อำนาจควบคุมกิจการ” และ “บริษัทร่วม”) เนื่องจากไม่มีการใช้ถ้อยคำดังกล่าวในร่างมาตราอื่น และได้เพิ่มเติมบทนิยามที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ คำว่า “คณะกรรมการควบคุม” ให้หมายความว่าคณะกรรมการควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน

๓.๕ วัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่

ได้รวมสาระของร่างเดิมมาตรา ๗ การกิจของสถาบัน ไว้ในร่างมาตรา ๖ วัตถุประสงค์ (ร่างเดิมมาตรา ๖) และร่างมาตรา ๗ อำนาจหน้าที่ (ร่างเดิมมาตรา ๘) เนื่องจากภารกิจของสถาบันมีสาระเช่นเดียวกับวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ จึงได้กำหนดไว้รวมกัน

๓.๖ กองทุนและทุนของสถาบัน

ได้แยกกองทุนคุ้มครองเงินฝากและทุนของสถาบันออกจากกันเพื่อให้เกิดความชัดเจนว่า ทุนของสถาบันประกอบด้วยเงินที่รัฐบาลจัดสรรให้ เงินหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของสถาบัน ดอกผลของกองทุนที่คณะกรรมการจัดสรรให้ และดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของสถาบัน โดยไม่รวมถึงเงินกองทุน ซึ่งตามหลักการเดิมกระทรวงการคลังประสงค์จะให้ทุนของสถาบันรวมถึงเงินกองทุนด้วยเพื่อให้เป็นหน่วยงานที่มีทุนจำนวนมากซึ่งจะส่งผลต่อความเชื่อมั่นต่อระบบสถาบันการเงินในภาพรวม คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้เกิดความมั่นคงแก่ประชาชนผู้ฝากเงิน สมควรแยกเงินกองทุนและทุนของสถาบันออกจากกัน โดยกำหนดให้เงินกองทุนประกอบด้วยเงินที่สถาบันการเงินนำส่ง ดอกผลสุทธิของกองทุน และเงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับจากการชำระบัญชีสถาบันการเงิน และเงินกองทุนจะนำมาใช้ได้เฉพาะการจ่ายเงินแก่ประชาชน การจ่ายเงินให้สถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการหรือรับโอนเงินฝาก และการจัดสรรให้เป็นทุนของสถาบันตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ทั้งนี้ ได้กำหนดเรื่องกองทุนคุ้มครองเงินฝากไว้ในหมวด ๓ การคุ้มครองเงินฝาก เนื่องจากเงินกองทุนมีวัตถุประสงค์หลักในการนำออกใช้เพื่อการคุ้มครองเงินฝาก อันจะทำให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างกองทุนและการจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงินได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๓.๗ เงินสำรองของสถาบัน

ได้ตัดกรณีการกำหนดให้ตั้งเงินสำรองของสถาบันออกเนื่องจากเงินรายได้ของสถาบันเป็นเงินที่สามารถนำมาใช้ในการบริหารงานของสถาบันได้โดยไม่ต้องนำส่งคลังในทางปฏิบัติจึงไม่จำเป็นต้องให้มีการตั้งเงินสำรอง (ร่างเดิมมาตรา ๑๓)

๓.๘ การกำหนดให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกำกับดูแลการกู้เงินของสถาบัน

ได้ตัดบทบัญญัติในกรณีดังกล่าวออก เนื่องจากคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำกับดูแลการกู้เงินของกระทรวงการคลังต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ (ที่มีวัตถุประสงค์ในการจัดการบริหารหนี้สาธารณะให้เป็นไปอย่างมีระบบและมีความเป็นเอกภาพ) สถาบันคุ้มครองเงินฝากมีสถานะเป็นหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวกำหนดห้ามมิให้กระทรวงการคลังเข้ากำกับหนี้การกู้เงินของหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐ ดังนั้น การกำหนดให้กระทรวงการคลังกำกับดูแลการกู้เงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝากย่อมไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์และหลักการของบทบัญญัติดังกล่าว จึงได้ตัดร่างเดิมมาตรา ๑๔ ออก

๓.๙ คณะกรรมการสถาบัน

ได้เพิ่มเติมองค์ประกอบให้มีคณะกรรมการจำนวนเจ็ดคนแต่ไม่เกินเก้าคน และเพิ่มเติมคุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเงินการคลังและกฎหมาย อย่างน้อยด้านละ ๑ คน (ร่างมาตรา ๑๙)

๓.๑๐ ความคุ้มครองการปฏิบัติงาน

ได้แก้ไขให้นำกฎหมายว่าด้วยความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่มาใช้ บังคับกรรมการ ผู้บริหาร และพนักงานของสถาบัน

๓.๑๑ การนำส่งเงินเข้ากองทุน

ตามหลักการในร่างเดิมกำหนดให้สถาบันต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนตาม อัตราที่คณะกรรมการกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี (ร่างเดิมมาตรา ๓๕) ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้ว เห็นว่า การกำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนของสถาบันการเงินเป็นการดำเนินการที่อาจส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ฝากเงินได้ กล่าวคือ หากสถาบันการเงินมีภาระต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนในอัตราสูง อาจเป็นค่าใช้จ่ายที่สถาบันการเงินจะนำมาคำนวณให้ผู้ฝากเงินต้องร่วมรับผิดชอบด้วย และเพื่อให้เกิดความรอบคอบในการพิจารณากำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุน เห็นควรให้การกำหนดอัตราเงินนำส่งเข้ากองทุนเป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา และโดยที่ตามร่างเดิมอัตราการนำส่งเงินเข้ากองทุนอาจกำหนดไว้แตกต่างกันได้โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงได้แก้ไขให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาเช่นเดียวกัน (ร่างมาตรา ๔๖)

นอกจากนี้ จำนวนเงินนำส่งเข้ากองทุนจะคำนวณจากยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยของบัญชีที่ได้รับการคุ้มครอง ซึ่งจะครอบคลุมถึงการนำส่งเงินเข้ากองทุนของสถาบันที่จัดตั้งขึ้นใหม่ระหว่างปีบัญชีด้วยแล้ว

๓.๑๒ เงินเพิ่ม

ในกรณีที่สถาบันการเงินไม่นำส่งเงินเข้ากองทุนหรือนำส่งไม่ครบภายในระยะเวลาที่กำหนด ตามร่างฯ เดิมกำหนดให้ต้องเสียเงินเพิ่มเป็นจำนวนสองเท่าของจำนวนเงินที่นำส่งไม่ครบ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นอัตราที่สูงเกินสมควร จึงได้แก้ไขให้ต้องเสียเงินเพิ่มไม่เกินหนึ่งเท่าของจำนวนเงินดังกล่าวแทน และได้แก้ไขให้เงินที่สถาบันการเงินต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนหรือเงินเพิ่มเป็นหนี้บุริมสิทธิเป็นลำดับถัดจากหนี้ภาษีอากร (ร่างมาตรา ๔๗)

๓.๑๓ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง

ตามร่างฯ เดิมได้กำหนดรายละเอียดของเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองและเงินฝากที่ไม่ได้รับการคุ้มครองไว้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า การกำหนดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองตามร่างเดิมเป็นการกำหนดเงื่อนไข แต่โดยหลักการ เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง ได้แก่ เงินฝากทุกประเภทที่สถาบันการเงินนำมารวมคำนวณเป็นยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย หากเงินฝากที่ไม่ได้ถูกนำมารวมคำนวณเพื่อนำส่งเข้ากองทุนเงินฝากนั้นย่อมไม่ได้รับการคุ้มครอง จึงได้กำหนดให้ชัดเจนว่า เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองคือ

เงินฝากที่นำมารวมคำนวณเป็นยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ย และให้การกำหนดรายละเอียดประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองเป็นไปตามที่กำหนดในราชกิจจานุเบกษา และเมื่อกำหนดขอบเขตดังนี้แล้ว เงินฝากอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ย่อมไม่ได้รับการคุ้มครอง จึงได้ตัดเรื่องเงินฝากที่ไม่ได้รับการคุ้มครองออก

ในส่วนของเงินฝากของกองทุนสำรองเลี้ยงชีพและกองทุนบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ เนื่องจากเงินฝากของกองทุนดังกล่าวในสถาบันการเงินจะถูกนำมาคำนวณยอดเงินฝากถ้วนเฉลี่ย จึงย่อมเป็นเงินฝากของสถาบันการเงินที่ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้อยู่แล้ว จึงได้ตัดความที่ให้เงินฝากดังกล่าวเป็นเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองออก (ร่างมาตรา ๔๘)

๓.๑๔ การจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน

ได้กำหนดให้ชัดเจนว่า สถาบันจะต้องประกาศกำหนดให้ผู้ฝากเงินมาขึ้นขอรับเงินภายในสัปดาห์นับแต่วันที่สถาบันการเงินนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งตามร่างฯ เดิมจะกำหนดให้นับระยะเวลาโดยนับแต่วันที่สถาบันได้รับมอบเงินและทรัพย์สินจากสถาบันการเงิน ทำให้ไม่ทราบกำหนดเวลาที่ชัดเจนว่าจะแล้วเสร็จเมื่อใด และได้แก้ไขการกำหนดระยะเวลาให้สถาบันประกาศกำหนดให้ผู้ฝากเงินมาขึ้นคำขอรับเงินจาก “สามสัปดาห์” เป็น “สัปดาห์” เพื่อให้ครอบคลุมถึงระยะเวลาที่คณะกรรมการควบคุมหรือผู้แทนนิติบุคคลของสถาบันการเงินดำเนินการส่งมอบเงินและทรัพย์สิน ตลอดจนเอกสารทั้งปวงให้แก่สถาบัน นอกจากนี้ ได้กำหนดสาระเพื่อให้เกิดความชัดเจนเกี่ยวกับสิทธิของผู้ฝากเงินรายที่มีได้มาขึ้นขอรับเงินภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ฝากเงินมิได้มาขึ้นคำขอรับเงินภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ให้สิทธิที่จะได้รับเงินคุ้มครองของผู้ฝากเงินเป็นอันระงับไป แต่ผู้ฝากเงินยังคงมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ดังกล่าวจากกองทรัพย์สินของสถาบันการเงินตามกระบวนการชำระบัญชีได้ ทั้งนี้ การยื่นคำขอรับเงินและการใช้สิทธิของผู้ฝากเงินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๔๙ วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า)

๓.๑๕ จำนวนเงินที่ได้รับความคุ้มครอง

ตามร่างฯ เดิมกำหนดให้วงเงินสูงสุดที่จะให้ความคุ้มครองเป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า วงเงินที่สถาบันประสงค์จะให้ความคุ้มครองเป็นสาระสำคัญและควรกำหนดไว้ในกฎหมายเพื่อให้ประชาชนผู้ฝากเงินได้รับทราบว่าเงินฝากของตนจะได้รับความคุ้มครองเพียงใด จึงได้กำหนดไว้ในร่างมาตรา ๕๐ ให้ชัดเจนว่า สถาบันให้ความคุ้มครองเงินฝากให้แก่ผู้ฝากเงินแต่ละรายในแต่ละสถาบันการเงินตามจำนวนเงินที่ฝากไว้ในทุกบัญชีรวมกันไม่เกินหนึ่งล้านบาท และได้ตัดกรณีการถือบัญชีเงินฝากไว้เพื่อบุคคลอื่นโดยสุจริต ออก เนื่องจากเป็นภาระในการพิสูจน์ซึ่งทางปฏิบัติกระทำได้ยาก จึงได้กำหนดให้จ่ายเงินให้แก่ผู้มีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีหรือทายาทเท่านั้น (ร่างมาตรา ๕๐)

๓.๑๖ การรับช่วงสิทธิและการมีบุริมสิทธิ

ได้กำหนดให้สถาบันเข้ารับช่วงสิทธิของผู้ฝากเงินและให้มีบุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้สามัญของสถาบันการเงิน เพราะเมื่อพิจารณาวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งสถาบันเพื่อ

ทำหน้าที่ในการคุ้มครองเงินฝากและรักษาเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินในภาพรวม จึงมีความจำเป็นที่สถาบันจะต้องรวบรวมทรัพย์สินกลับคืนมาให้ได้มากที่สุดภายในระยะเวลาที่รวดเร็ว มิฉะนั้น หากกองทุนเกิดความไม่มั่นคงจะส่งผลต่อสถาบันการเงินทั้งระบบได้ นอกจากนี้ ได้ตัดเรื่องการรับช่วงสิทธิของสถาบันสำหรับจำนวนเงิน “ที่จะต้องจ่ายให้แก่ผู้ฝาก” ออก เนื่องจากได้กำหนดไว้ในร่างมาตรา ๔๙ แล้วว่า หากผู้ฝากเงินมิได้ยื่นขอรับเงินภายในกำหนดระยะเวลาถือว่าสิทธิในการได้รับเงินเป็นอันระงับสิ้นไป แต่ยังคงมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้จาก กองทรัพย์สินของสถาบันการเงินตามกระบวนการชำระบัญชีได้ จึงไม่มีกรณีที่สถาบันจะต้องกัน เงินไว้สำหรับจ่ายให้แก่ผู้ฝากเงินที่ยังมิได้ยื่นขอรับเงินอีก

๓.๑๗ การดำเนินการกับสถาบันการเงินที่ถูกควบคุม

ตามร่างฯ เดิมได้กำหนดให้อำนาจสถาบันในการบอกเลิกสัญญาในทุกกรณีที่สถาบันการเงินมีหนี้ที่ต้องชำระแก่บุคคลใด ๆ เพื่อมิให้เป็นภาระแก่สถาบันที่ต้องจ่ายคืน แทนสถาบันการเงิน อันจะส่งผลต่อเงินกองทุน คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นว่า คู่สัญญาที่เคยมีนิติสัมพันธ์กับสถาบันการเงินเป็นการดำเนินการตามปกติธุระและเป็น ผู้สุจริต เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่คู่สัญญาดังกล่าว จึงควรกำหนดบทบัญญัติเพื่อรองรับว่า “ให้คณะกรรมการควบคุมอาจทำความตกลงกับเจ้าของทรัพย์สิน คู่สัญญา หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อลดภาระดังกล่าวได้” แต่โดยที่การควบคุมสถาบันการเงินเป็นกระบวนการที่ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน จึงได้ตัดบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการดำเนินการกับสถาบันการเงินที่ถูกควบคุมในร่างพระราชบัญญัตินี้ ออก และนำไปกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติ ธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. แทน โดยมีบทบัญญัติเพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่าง การดำเนินงานตามร่างพระราชบัญญัตินี้และร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ว่า กรณีที่ธนาคารแห่งประเทศไทยมีคำสั่งควบคุมสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจ สถาบันการเงิน และได้แจ้งคำสั่งให้สถาบันทราบแล้ว ให้สถาบันเสนอรายชื่อบุคคลเป็นกรรมการ ในคณะกรรมการควบคุมต่อธนาคารแห่งประเทศไทย (ร่างมาตรา ๔๑)

๓.๑๘ การหักกลบลบหนี้

เนื่องจากหลักการของร่างมาตรานี้เป็นการกำหนดห้ามมิให้สถาบันการเงินที่ถูกควบคุมหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต นำหุ้นกู้หรือตราสารหนี้มาหักกลบลบหนี้ที่ผู้นั้นมีอยู่กับ สถาบันการเงิน คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้วเห็นควรนำไปกำหนดไว้ใน ร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. เนื่องจากเป็นขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการ ดำเนินการที่สถาบันการเงินถูกควบคุมหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจ สถาบันการเงิน

๓.๑๙ การชำระบัญชี

เนื่องจากเป็นขั้นตอนภายหลังจากที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต แล้ว การดำเนินการของผู้ชำระบัญชีจึงเป็นเพียงการรวบรวมและจัดสรรทรัพย์สินของสถาบัน การเงินเพื่อนำมาชำระหนี้เท่านั้น จึงตัดเรื่องการควบหรือโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนกับหรือ

ให้แก่สถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น ออก และแก้ไขเป็นการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องการเงินฝาก สินทรัพย์ หนี้สิน หรือภาระผูกพัน แทน

๓.๒๐ การยกเว้นค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม

ได้ตัดกรณีการยกเว้นค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมออก (ร่างฯ เดิม มาตรา ๗๓) เนื่องจากเห็นว่าหากสถาบันคุ้มครองเงินฝากประสงค์จะขอยกเว้นค่าภาษีหรือค่าธรรมเนียมสำหรับการดำเนินการใด ๆ ควรต้องออกโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายเฉพาะของการจัดเก็บนั้นเพื่อรัฐมนตรีรักษาการตามกฎหมายได้พิจารณาตามความเหมาะสมในแต่ละกรณีและสถานการณ์

๓.๒๑ บทกำหนดโทษ

ได้แยกเนื้อหาส่วนที่เป็นการกำหนดโทษ มากำหนดเป็นหมวด ๕ บทกำหนดโทษ เพื่อความชัดเจน และได้เพิ่มเติมการกำหนดโทษสำหรับกรณีที่คณะกรรมการควบคุมหรือผู้แทนนิติบุคคลของสถาบันการเงินไม่ส่งมอบเงินและทรัพย์สินให้แก่สถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด

๓.๒๒ บทเฉพาะกาล

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้ว เห็นควรให้คงหลักการเดิมไว้ โดยกำหนดเพิ่มเติมให้เกิดความชัดเจนว่า เป็นหน้าที่ของสถาบันที่จะต้องดำเนินการให้มีการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดจำนวนเงินการคุ้มครองเงินฝากให้สูงกว่าที่กำหนดไว้ตามกฎหมายนี้ได้สำหรับระยะเวลาสี่ปีแรกของการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้

๔. ร่างพระราชบัญญัติที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) พิจารณาแล้ว มีสาระสำคัญดังนี้

๔.๑ โครงสร้างของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ประกอบด้วย

(๑) การจัดตั้ง กำหนดให้สถาบันมีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย (ร่างมาตรา ๖) และเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น (ร่างมาตรา ๑๑)

(๒) วัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ วัตถุประสงค์ของสถาบันมี ๓ ประการ คือ คุ้มครองเงินฝากในสถาบันการเงิน เสริมสร้างความมั่นคงและเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงิน และดำเนินการกับสถาบันการเงินที่ถูกควบคุม และชำระบัญชีสถาบันการเงินที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน

สถาบันมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกำหนด เช่น บริหารจัดการกองทุนทุนและทรัพย์สินของสถาบัน มีอำนาจกระทำนิติกรรมใด ๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร ออกตั๋วเงินหรือตราสารทางการเงินตลอดจนลงทุนในพันธบัตรรัฐบาลและตราสารหนี้ และมีอำนาจหน้าที่ประการสำคัญ คือ เรียกเก็บเงินที่สถาบันการเงินนำส่งเข้ากองทุนคุ้มครอง

เงินฝากและจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินหรือจ่ายเงินให้แก่สถาบันการเงินที่ควบหรือรับโอนกิจการหรือสถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝาก ภายใต้เงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด

(๓) เงินทุน กำหนดให้รัฐบาลจัดสรรทุนประเดิมให้แก่สถาบันเป็นวงเงินไม่เกินหนึ่งพันล้านบาท (ร่างมาตรา ๑๐) และกำหนดทุนของสถาบัน ได้แก่ (๑) เงินทุนที่รัฐบาลจัดสรรให้ (๒) เงินหรือทรัพย์สินที่ตกเป็นของสถาบัน (๓) ดอกผลของกองทุนที่คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากจัดสรรให้แต่ไม่เกินกึ่งหนึ่งของดอกผลสุทธิของกองทุน และ (๔) ดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของสถาบัน (ร่างมาตรา ๙)

(๔) การเงินและการบัญชี กำหนดให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก (ร่างมาตรา ๑๕) โดยให้สถาบันจัดทำงบดุลและบัญชีกำไรขาดทุนส่งผู้สอบบัญชีภายในหกสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี และผู้สอบบัญชีต้องจัดทำรายงานผลการสอบบัญชีเสนอสถาบันภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี (ร่างมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง และร่างมาตรา ๑๗) และกำหนดให้สถาบันต้องประกาศงบดุลและบัญชีที่ผู้สอบบัญชีรับรองแล้วในราชกิจจานุเบกษาภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี (ร่างมาตรา ๑๔ วรรคสอง) ทั้งนี้ สถาบันต้องจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อรัฐมนตรีภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีด้วย (ร่างมาตรา ๑๘)

(๕) คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

(ก) จำนวนกรรมการและวาระการดำรงตำแหน่ง คณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝากมีจำนวนอย่างน้อย ๗ คน แต่ไม่เกิน ๙ คน ซึ่งประกอบด้วย (๑) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ ผู้แทนกระทรวงการคลังและผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย (๒) กรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ได้แก่ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี โดยในวาระเริ่มแรกเมื่อครบกำหนดสองปีให้ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิออกจากตำแหน่งเป็นจำนวนกึ่งหนึ่งโดยวิธีจับสลาก และ (๓) ผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก เป็นกรรมการและเลขานุการ (ร่างมาตรา ๑๙ และร่างมาตรา ๒๐)

(ข) องค์ประชุมของคณะกรรมการสถาบัน และการลงคะแนนเสียงในที่ประชุม กำหนดให้กรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการที่มีอยู่ทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม ทั้งนี้ ในการลงคะแนนเสียงหรือการวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุม คณะกรรมการจัดการกองทุนให้ถือเสียงข้างมาก กรณีมีเสียงเท่ากัน ก็ให้ประธานในที่ประชุมชี้ขาดโดยออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียง (ร่างมาตรา ๒๓)

(ค) อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก (ร่างมาตรา ๒๔) ได้แก่

- อำนาจหน้าที่วางนโยบายและควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก เช่น ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการมอบอำนาจและการทำการแทนหรือการรักษาการแทนในตำแหน่งผู้อำนวยการ ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลการเงิน การบัญชี การงบประมาณ และการพัสดุ ตลอดจนอนุมัติรายงานประจำปีของสถาบัน

- อำนาจหน้าที่เฉพาะเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก เช่น การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการนำส่งเงินเข้ากองทุน การยื่นคำขอรับเงิน การจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงิน กำหนดรายละเอียดของประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง ตลอดจนการออกข้อบังคับให้สถาบันการเงินใช้เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ เพื่อแสดงว่าเป็นสถาบันการเงินที่ได้รับการคุ้มครองเงินฝาก

นอกจากนี้ กำหนดเพิ่มเติมให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการ หรือที่ปรึกษาคณะกรรมการเพื่อดำเนินการใด ๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

(๖) ผู้อำนวยการ ให้มีผู้อำนวยการสถาบันคุ้มครองเงินฝาก ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของรัฐมนตรี ทำหน้าที่บริหารงานของสถาบันและเป็นผู้แทนของสถาบันในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก โดยผู้อำนวยการมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และมีอำนาจบังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้างของสถาบัน (ร่างมาตรา ๒๖ ร่างมาตรา ๒๘ และร่างมาตรา ๓๐)

๔.๒ การคุ้มครองเงินฝาก

แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน คือ กองทุนคุ้มครองเงินฝาก เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง และการจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน

ส่วนที่หนึ่ง กองทุนคุ้มครองเงินฝาก

ประกอบด้วย เงินที่สถาบันการเงินนำส่ง ดอกผลของกองทุน และ เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับจากการชำระบัญชี (ร่างมาตรา ๔๔) ทั้งนี้ สถาบันการเงินมีหน้าที่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา แต่ไม่เกินร้อยละหนึ่งต่อปีของยอดเงินฝากถัวเฉลี่ยของบัญชีเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง และเมื่อนำส่งเงินเข้ากองทุนแล้วสถาบันการเงินจะไม่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทยต่อไป หากสถาบันการเงินใดไม่นำส่งหรือนำส่งไม่ครบ จะต้องเสียเงินเพิ่มอีกไม่เกินหนึ่งเท่าของจำนวนเงินดังกล่าว และให้ถือว่าเงินที่ส่งเข้ากองทุนและเงินเพิ่มเป็นหนี้บุริมสิทธิลำดับต่อจากหนี้ภาษีอากรของสถาบันการเงิน (ร่างมาตรา ๔๖ และร่างมาตรา ๔๗)

ส่วนที่สอง เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครอง

โดยกำหนดขอบเขตว่าเงินฝากประเภทใดบ้างที่ได้รับการคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ส่วนรายละเอียดของประเภทเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

เงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองดังกล่าวประกอบด้วย

(๑) เงินฝากทุกประเภทของสถาบันการเงินที่นำมาคำนวณยอดเงินฝากถัวเฉลี่ย และดอกเบี้ยค้างจ่ายที่เกิดจากเงินฝากนั้นจนถึงวันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงิน และ

(๒) เงินฝากดังกล่าวต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไข คือ ต้องเป็นเงินฝากและดอกเบี้ยที่เป็นเงินบาท ต้องเป็นเงินฝากในบัญชีเงินฝากภายในประเทศ โดยต้องมีใช้เงินฝาก

ในบัญชีประเภทบัญชีเงินบาทของบุคคลที่มีถิ่นที่อยู่ต่างประเทศตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการแลกเปลี่ยนเงิน และต้องเป็นตราสารชนิดระบุชื่อในกรณีที่มีหลักฐานแห่งเงินฝากเป็นตราสาร เช่น ตั๋วสัญญาใช้เงิน หรือบัตรเงินฝาก (ร่างมาตรา ๔๘)

ส่วนที่สาม การจ่ายเงินแก่ผู้ฝากเงิน ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยธุรกิจสถาบันการเงินแล้ว จึงเป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ตลอดจนสิทธิของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) กำหนดให้สถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีเป็นผู้ดูแลทรัพย์สิน ตลอดจนเอกสารทั้งปวงของสถาบันการเงิน และกำหนดให้คณะกรรมการควบคุมหรือผู้แทนนิติบุคคลของสถาบันการเงินซึ่งเป็นผู้ดูแลจัดการทรัพย์สินของสถาบันการเงินมีหน้าที่ต้องส่งมอบเงินและทรัพย์สิน ตลอดจนเอกสารทั้งปวงให้แก่สถาบันในฐานะผู้ชำระบัญชีภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สถาบันการเงินนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาต (ร่างมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง)

(๒) กำหนดหน้าที่ของสถาบันที่จะต้องประกาศกำหนดให้ผู้ฝากเงินมายื่นคำขอรับเงินภายในสี่สิบวันนับแต่วันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต เว้นแต่กรณีที่มีการโอนเงินฝากไปยังสถาบันการเงินหรือนิติบุคคลอื่น (ร่างมาตรา ๔๙ วรรคสอง) และในกรณีที่ผู้ฝากเงินมิได้มายื่นคำขอรับเงินภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ให้สิทธิที่จะได้รับเงินฝากที่ได้รับการคุ้มครองของผู้ฝากเงินเป็นอันระงับไป แต่ผู้ฝากเงินยังคงมีสิทธิยื่นคำขอรับชำระหนี้ดังกล่าวจากกองทรัพย์สินของสถาบันการเงินตามกระบวนการชำระบัญชีได้ ทั้งนี้ การยื่นคำขอรับเงินและการใช้สิทธิของผู้ฝากเงินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๔๙ วรรคสี่ และวรรคห้า)

(๓) กำหนดให้ผู้ฝากเงินมีหน้าที่ที่จะต้องยื่นคำขอรับเงินและแสดงพยานหลักฐานเพื่อขอรับเงินภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่สถาบันประกาศกำหนดให้มายื่นคำขอรับเงิน ซึ่งระยะเวลาดังกล่าวนี้ หากรัฐมนตรีเห็นว่ามีความจำเป็น รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งขยายได้ไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินเก้าสิบวัน (ร่างมาตรา ๔๙ วรรคสาม)

(๔) กำหนดให้สถาบันต้องจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินแต่ละรายผู้มีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีหรือทายาทภายในระยะเวลาไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฝากเงินยื่นขอรับเงิน โดยสถาบันจะจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินตามจำนวนเงินที่ฝากไว้สำหรับทุกบัญชีรวมกันในแต่ละสถาบันการเงิน แต่หากเงินฝากทุกบัญชีรวมกันดังกล่าวมีจำนวนเกินกว่าหนึ่งล้านบาท ให้จ่ายเงินเป็นจำนวนหนึ่งล้านบาท

ในกรณีที่มีชื่อบุคคลหลายคนร่วมกันเป็นเจ้าของบัญชี ให้สถาบันจ่ายเงินให้แก่ผู้มีชื่อเป็นเจ้าของบัญชีแต่ละคนตามส่วนที่บุคคลนั้นมีสิทธิในบัญชีเงินฝาก หากไม่อาจทราบจำนวนเงินฝากที่แต่ละคนมีส่วนในบัญชี ให้ถือว่าผู้ฝากเงินดังกล่าวมีส่วนเท่ากัน และหากผู้ฝากเงินมีหนี้ค้างชำระสถาบันการเงินใดเป็นจำนวนแน่นอน ให้สถาบันหักเงินที่ค้างชำระดังกล่าวออกจากยอดเงินฝากทุกบัญชีรวมกันทั้งหมดในสถาบันการเงินนั้นก่อน

การจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๕๐)

(๕) เมื่อสถาบันจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินตาม (๔) แล้ว ให้สถาบันเข้ารับช่วงสิทธิของผู้ฝากเงินเท่ากับจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปแล้ว และมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในจำนวนเงินนั้นจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือผู้ชำระบัญชี โดยมีบุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้สามัญของสถาบันการเงินนั้นทั้งหมด (ร่างมาตรา ๕๒)

นอกจากการกำหนดอำนาจหน้าที่ของบุคคลที่เกี่ยวข้องแล้ว ในส่วนนี้ยังได้กำหนดเพิ่มเติมโดยให้อำนาจสถาบัน (โดยคณะกรรมการ) ในการกำหนดจำนวนเงินที่จะจ่ายให้แก่ผู้ฝากให้สูงกว่าที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่งได้ (จำนวนไม่เกินหนึ่งล้านบาทสำหรับทุกบัญชีรวมกัน) โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ซึ่งการกำหนดจำนวนเงินดังกล่าวอาจกำหนดเป็นการทั่วไป หรือกำหนดให้แก่การฝากเงินประเภทใดประเภทหนึ่งเพื่อความเป็นธรรมก็ได้ (ร่างมาตรา ๕๑)

๔.๓ การใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้กับสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้ง

กรณีของสถาบันการเงินที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้ง ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นสมควรที่จะให้มีการคุ้มครองเงินฝากภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเพื่อให้สามารถนำบทบัญญัติเท่าที่สภาพของเรื่องเปิดช่องให้ดำเนินการได้มาใช้บังคับโดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๕)

๔.๔ การชำระบัญชีสถาบันการเงิน

ภายหลังที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต ให้สถาบันเป็นผู้ชำระบัญชีสถาบันการเงิน (ร่างมาตรา ๕๓) โดยในกรณีดังกล่าวหากจำเป็นต้องมีการโอนเงินฝากทรัพย์สิน หนี้สิน หรือภาระผูกพัน ของสถาบันการเงินให้แก่สถาบันการเงินอื่น สถาบันจะต้องจัดทำโครงการเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่อให้ความเห็นชอบ และภายหลังที่รัฐมนตรีให้ความเห็นชอบแล้ว สถาบันการเงินที่จะรับโอนต้องจัดให้มีการประชุมผู้ถือหุ้นเพื่อพิจารณาการรับโอน โดยจะต้องได้รับคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้ถือหุ้นที่มาประชุม (ร่างมาตรา ๕๔)

นอกจากนี้ การโอนสินทรัพย์ตามร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้การโอนสินทรัพย์ที่เป็นหลักประกันของสถาบันการเงิน ให้ตกเป็นของสถาบันการเงินที่รับโอนกิจการนั้น เว้นแต่เป็นสิทธิตามที่กฎหมายกำหนดให้ตกแก่ผู้รับโอนตามมาตรา ๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เช่น จำนอง จำน่า หรือค้ำประกัน (ร่างมาตรา ๕๕) ซึ่งถ้าในการดำเนินการมีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้สถาบันการเงินที่รับโอนเข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ให้สวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้ (ร่างมาตรา ๖๐)

กรณีที่สถาบันได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินหรือสถาบันการเงินที่รับโอนเงินฝากให้อำนาจสถาบันจัดการทรัพย์สินเพื่อชำระหนี้ได้ และภายหลังที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ให้สถาบันยื่นคำร้องขอเพื่อเข้าสู่กระบวนการล้มละลาย โดยสถาบันพ้นจากอำนาจหน้าที่ในฐานะผู้ชำระบัญชีและให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายต่อไป (ร่างมาตรา ๖๑) นอกจากนี้ นับแต่วันที่สถาบันการเงินถูกเพิกถอนใบอนุญาต จนถึงวันที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ห้ามมิให้ผู้ใดฟ้องร้องสถาบันการเงินเป็นคดีล้มละลายหรือฟ้องร้องบังคับคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ของสถาบันการเงิน รวมทั้งให้ระงับการพิจารณาคดีที่มีผู้ฟ้องสถาบันการเงินนั้นสำหรับสิทธิใดๆ ต่อศาลไว้ก่อน (ร่างมาตรา ๖๒)

๔.๕ บทกำหนดโทษสำหรับบุคคลใดนอกจากสถาบันการเงินที่ใช้เครื่องหมายเพื่อแสดงว่าธุรกิจของตนเป็นสถาบันการเงินที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่บุคคลใดนอกจากสถาบันการเงินใช้เครื่องหมายเพื่อแสดงว่าธุรกิจของตนเป็นสถาบันการเงินที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่ (ร่างมาตรา ๖๓) และหากผู้ใดล่วงรู้กิจการของสถาบันการเงินเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่และนำข้อมูลดังกล่าวไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่นโดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (ร่างมาตรา ๖๗)

๔.๖ บทเฉพาะกาล

เนื่องจากได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ ให้ประกันผู้ฝากเงินและเจ้าหนี้ของสถาบันการเงินเต็มจำนวน และเพื่อเป็นการบรรเทาความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น รัฐบาลอาจมีนโยบายที่จะทยอยปรับลดวงเงินที่ให้ความคุ้มครองจากเดิมในช่วงระยะสี่ปีแรกของการให้ความคุ้มครอง จึงได้มีบทบัญญัติรองรับเพื่อให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกากำหนดความคุ้มครองดังกล่าวได้เกินกว่าจำนวน ๑ ล้านบาทได้ (ร่างมาตรา ๗๐)

๕. ข้อสังเกตของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) มีประเด็นข้อสังเกตเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. ดังต่อไปนี้

๕.๑ การนำระบบการคุ้มครองเงินฝากแบบจำกัดวงเงินมาใช้

โดยที่การคุ้มครองเงินฝากในปัจจุบันเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้รัฐบาลโดยกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาสถาบันการเงินประกันผู้ฝากเงินของสถาบันการเงินทั้งในประเทศและนอกประเทศเพื่อการจ่ายเงินฝากเต็มจำนวน ซึ่งตามร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการคุ้มครองเงินฝากโดยจำกัดวงเงิน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรมีมาตรการเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นแก่ผู้ฝากเงิน โดยสร้างความเข้าใจแก่ประชาชนเกี่ยวกับการคุ้มครองเงินฝากตามร่างพระราชบัญญัตินี้เพื่อมิให้เกิดความตื่นตระหนก อันจะเป็นผลให้มีการเคลื่อนย้ายเงินฝากจากสถาบันการเงินของเอกชนไปไว้ในสถาบันการเงินของรัฐ และส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพความมั่นคงของระบบสถาบันการเงินในภาพรวมได้

๕.๒ การกำหนดมาตรการเพื่อมิให้เกิดความแตกต่างในการให้ความคุ้มครองเงินฝากของสถาบันการเงินกับธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น

การคุ้มครองเงินฝากตามร่างพระราชบัญญัตินี้จะไม่ครอบคลุมถึงธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น (เช่น ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารอาคารสงเคราะห์ และธนาคารออมสิน) จนกว่าจะมีการตรา

พระราชกฤษฎีกาตามร่างมาตรา ๔ เพื่อให้นำบทบัญญัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับกับธนาคารดังกล่าว จึงอาจเกิดความแตกต่างระหว่างธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้นกับสถาบันการเงินตามร่างพระราชบัญญัตินี้ เช่น ธนาคารออมสิน ตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารออมสิน พุทธศักราช ๒๕๔๙ กำหนดให้รัฐบาลเป็นประกันการคืนต้นเงินและชำระดอกเบี้ยเงินฝาก ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองเต็มจำนวน แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ให้ความคุ้มครองแบบจำกัดวงเงิน ความแตกต่างเช่นนี้อาจทำให้ประชาชนถอนเงินฝากจากสถาบันการเงินเพื่อนำไปฝากไปยังธนาคารออมสินได้ ดังนั้น รัฐบาลจึงควรกำหนดมาตรการที่เหมาะสมและชัดเจนในเรื่องนี้เพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหาดังกล่าว นอกจากนี้ ในการตราพระราชกฤษฎีกาเพื่อให้นำบทบัญญัติตามร่างพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับกับธนาคารที่มีกฎหมายเฉพาะจัดตั้งขึ้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรต้องดำเนินการตรวจสอบบทบัญญัติในกฎหมายจัดตั้งธนาคารดังกล่าวว่ามีบทบัญญัติที่ขัดหรือไม่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินการภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ด้วยหรือไม่

๕.๓ การคุ้มครองเงินฝากของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และกองทุนอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน

โดยที่เงินของกองทุนดังกล่าวมาจากการบังคับให้ข้าราชการหรือลูกจ้างต้องนำส่งเงินเข้ากองทุน หากกองทุนนำเงินไปลงทุนโดยฝากเงินไว้กับสถาบันการเงิน กรณีย่อมไม่สามารถระบุได้ชัดเจนเกี่ยวกับสัดส่วนของเงินที่นำไปฝากในสถาบันการเงินว่าเป็นของข้าราชการหรือลูกจ้างคนใด เป็นจำนวนเท่าใด ดังนั้น จึงมีข้อพิจารณาว่าควรให้ความคุ้มครองเงินฝากของกองทุนดังกล่าว โดยมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่แตกต่างจากการคุ้มครองเงินฝากของประชาชนโดยทั่วไปหรือไม่ด้วย

๕.๔ การให้กระทรวงการคลังค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก

ตามร่างฯ เดิมมาตรา ๑๔ ได้กำหนดหลักการให้รัฐบาลค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝาก แต่โดยที่การค้ำประกันการกู้เงินของกระทรวงการคลังจะต้องดำเนินการตามพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ (ที่มีวัตถุประสงค์ในการจัดการบริหารหนี้สาธารณะให้เป็นไปอย่างมีระบบและมีความเป็นเอกภาพ) สถาบันคุ้มครองเงินฝากมีสถานะเป็นหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวกำหนดห้ามมิให้กระทรวงการคลังเข้าค้ำประกันหนี้การกู้เงินของหน่วยงานในกำกับดูแลของรัฐ ดังนั้น การกำหนดให้กระทรวงการคลังค้ำประกันการกู้ยืมเงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝากจึงขัดกับกฎหมายดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) จึงได้ตราร่างมาตรา ๑๔ ออก อย่างไรก็ดี การที่กระทรวงการคลังเป็นผู้ค้ำประกันการกู้เงินของสถาบันคุ้มครองเงินฝากจะส่งผลให้การกู้เงินของสถาบันสามารถดำเนินการได้โดยมีหลักประกันความมั่นคงและลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ดังนั้น หากรัฐบาลเห็นสมควรให้กระทรวงการคลังสามารถค้ำประกันการกู้เงินของสถาบัน

คุ้มครองเงินฝากได้ ก็จะต้องดำเนินการเพื่อให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการบริหารหนี้สาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ ในโอกาสต่อไป

๕.๕ การกำหนดให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

ในการกำหนดเงินนำส่งเข้ากองทุนที่สถาบันการเงินจะต้องนำส่งแก่สถาบันคุ้มครองเงินฝากควรพิจารณากำหนดในอัตราที่จะทำให้เกิดภาระแก่สถาบันการเงินน้อยที่สุดเพราะเงินดังกล่าวจะเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายในการประกอบกิจการของธนาคาร ซึ่งในท้ายที่สุดอาจตกเป็นภาระแก่ประชาชนผู้ฝากเงิน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีข้อสังเกตในประเด็นนี้เช่นกัน นอกจากนี้ เมื่อได้จ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินแล้ว สถาบันคุ้มครองเงินฝากสามารถเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้สถาบันการเงินแทนผู้ฝากเงิน รวมทั้งตามร่างมาตรา ๕๒ กำหนดให้สถาบันคุ้มครองเงินฝากเป็นเจ้าหนี้บุริมสิทธิเหนือกว่าเจ้าหนี้สามัญของสถาบันการเงินทั้งหมดด้วยอยู่แล้ว การพิจารณากำหนดอัตราเงินนำส่งจึงควรคำนึงถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย

๕.๖ การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อยกเลิกบทบัญญัติที่ให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุน

ตามมาตรา ๒๙ เบญจ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ บัญญัติให้สถาบันการเงินต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงินตามที่คณะกรรมการจัดการกองทุนกำหนดโดยความเห็นชอบของ คณะรัฐมนตรี ในอัตราไม่เกินกว่าร้อยละศูนย์จุดห้าของยอดเงินฝาก ยอดเงินกู้ยืม หรือยอดเงินที่รับจากประชาชน แล้วแต่กรณี เพื่อทำหน้าที่ในการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน ให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ ซึ่งในการจัดตั้งสถาบันคุ้มครองเงินฝากตามร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ การจัดตั้งกองทุนคุ้มครองเงินฝากเพื่อให้ความคุ้มครองเงินฝากโดยการจ่ายเงินให้แก่ผู้ฝากเงินในกรณีที่สถาบันการเงินไม่สามารถดำเนินการต่อไปได้ โดยร่างมาตรา ๔๖ กำหนดให้สถาบันการเงินนำส่งเงินเข้ากองทุนคุ้มครองเงินฝากตามอัตราที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ดังนั้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนและไม่เป็นภาระแก่สถาบันการเงิน ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนทั้งสองแห่งซ้ำซ้อนกัน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรพิจารณาดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๔๘๕ เพื่อยกเลิกการกำหนดให้สถาบันการเงินต้องนำส่งเงินเข้ากองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน รวมทั้งพิจารณาดำเนินการปรับปรุงอำนาจหน้าที่ของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงินเพื่อมิให้เกิดความซ้ำซ้อนกับสถาบันคุ้มครองเงินฝากในโอกาสต่อไปด้วย

อนึ่ง โดยที่บทบัญญัติของร่างพระราชบัญญัติสถาบันคุ้มครองเงินฝาก พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติธุรกิจสถาบันการเงิน พ.ศ. ที่ผ่านการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการ

กฤษฎีกา (คณะที่ ๓) มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน จึงสมควรที่คณะรัฐมนตรีจะได้เสนอ
ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับดังกล่าวต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติพร้อมกัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๕๐